

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Veled az úton

2024. nyár

Tavaszi Kápolnaünnep

Isten tenyerén

„Oltalmad alá futunk Istennek szent szülője...” – énekeljük minden induláskor az autóban, hiszen az utakat róva a sok gond nélküli célba érkezés mellett többször éltük meg, hogy az égiekre is szükségünk van ahhoz, hogy biztonságban érkezünk meg.

Belépve az óbudavári előadóba a Gamper család autóroncsából kivágott bádogkereszt is erre emlékeztet minket. Ferry és Traude sokat segített Gódány Róbertnek és Ritának a Magyarországra, Óbudavárra való hazaköltözésben. Egyik útjuk során ők hozták el a Szűzanya képet az akkor még csak remélt magyar ká-

polnába, az immár Egymásba Írt Szívek Szentélyébe. Hisszük, hogy Traude, Sonja és Anna életáldozata is része a szerető Isten tervének.

Ferenc pápa minden apostoli útja előtt Róma legnagyobb tisztelet-övezte Mária-ábrázolása, a Salus Populi Romani (a római nép megmentője) kegykép előtt imádkozik a Santa Maria Maggiore-bazilikában, ahol a Szűzanya oltalmára bízta apostoli útjait és azok gyümölcsözőségét.

Nem kell nekünk sem messzire menni Mária kegyképért, hiszen mi is a háziszentélyünkben indulhatunk kisebb-nagyobb útjainkra nap mint nap, és kérhetjük Mária oltalmát, kísérését egész életutunkra.

Máriával együtt örömmel és bizalommal tekinthetünk minden lépésünk elé, legyen az egy kontinenseken átívelő utazás a családdal, egy hosszú zarándoklat kettesben, egy idegen tájakra kalandozó út egyedül vagy egy kavicsgyűjtögető, csiganézó túra eső után, épp csak a kerítés végéig.

Milyen öröm, amikor munkába tekerve egy kézenfogva bicikliző házaspárt láthatunk! Milyen öröm, amikor az iskolához közeledve 3-4 schönstatt logós autó áll egymás után a lámpánál, és a gyerekek örömmel integetnek egymásnak! Milyen öröm, amikor egy zarándoklaton, éjszaka vezetve a jól ismert GOT rendszámú autó mögött biztonságban érezhetjük magunkat. Milyen öröm, amikor a menchshelyi kanyarban meglátjuk a Balatont, és tudjuk, hogy egy perc és megérkezünk Óbudavárra!

Nap mint nap útra kelünk, és nemcsak elmegyünk otthonról, majd megérkezünk, hanem a lelki értelemben is a napi kis törekvéseink által növekedhetünk életutunkon.

Szeretettel a háziszentélyünkben:

Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő.....	1	Tilmann atya nyomában Schönstatt útja	23	Gyerekszaj.....	36
Esszé		A Pápára figyelünk Krisztus feltámadt.....	25	Hírek és aktualitások	
Veled az úton – Mária	3	Kentenich atya Organikus Pedagógiája Veled az úton mozgásban	26	Óbudavári hírek.....	37
Életünkből		Gyerekcipőben Veled az úton.....	28	Beszámoló a tavaszi zsinatról.....	37
Balaton-kör	4	Teremtett világunk Nyári utakon.....	29	Új Húsvét.....	39
MNH	6	Emlékezzünk Ozsvári Csaba	30	Kettesben – Házasságunk gyümölcsei	42
Atyám kezén hazafelé.....	8	Örömeink	32	Kápolnaünnep és családi nap Óbudaváron.....	45
Mária rádiója.....	9	Van/Nincs borunk!.....	33	„A nevelés az élet szolgálata”	46
Az üvegcipellő.....	9	Oázis Konyha Istenlovafarka.....	35	Úton a Szűzanyával, a Szűzanyához.....	47
Veled együtt az úton	10			CSAK 5 perc	
Schönstatt zárandokszentély Pécsett.....	11			Mit rejt az útipoggyásunk?.....	50
Magyar szív hazahúz.....	13			A tisztelet útja	52
Arról tudják meg... ..	15			Fiatalok Oázisa	
Álomút Schönstattba.....	16			Élesztő Celldömölkön.....	53
A Camino, ahogy mi jártuk	17			Alsós lányhétvége.....	55
Pura Vida.....	18			Osztrák fiúk a KH-n.....	56
Kentenich atya a Gondviselés tenyerén	20			Örömmenet	57
Kentenich atya tanításából				Élménybeszámoló a KIT-ről.....	58
Utunk az örök Isten szívébe	21				

Veled az úton – Mária

Veled az úton – Istennel, Kentenich atyával, a házastársammal, egy szenttel...
Most közös édesanyánkra, Máriára figyelünk.

„Majd én...! Had én...! Edül...!” – mondják a kicsik. Egyedül szeretnének hintázni, várat építeni, biciklizni. És amikor engedünk a kérésüknek, megáll a hinta, ledől a vár, eldől a bicikli. Amikor valaki „szerencsétlenkedik” egy zár kinyitásával, akkor mi is mondjuk neki, hogy majd én, majd Én...

Ha közösségben valaki meséli a történetét, amikor elaludt a volánnál, akkor többnyire mindenkinek van ahhoz hasonló története, amit szeretne elmesélni. Velem így és így történt. A családi asztalnál is hányszor megéljük, hogy egymás szavába vágunk, mert a saját mondókánk fontosabb. Beszélgetés közben már azon jár az eszem, miként mondhatom el én is a monológomat. Ha pedig nem szólsz hozzá, többnyire nem kérdezik meg, hogy akarsz-e valamit mondani. (Próbáld ki!)

Éva a Paradicsomban is úgy gondolta, hogy majd egyedül jobban megy. Mária viszont úgy gondolta, hogy csak Istennel egybefonódva lehet élni. Meg is kapta ajándéku Jézust. Jézus által minket is megkapott ajándéku. S ebbe a folyamatba kapcsolódott be Kentenich atya 1912-ben, amikor a fiúk neveléséhez fogott. „Meg akarjuk tanulni magunkat Mária oltalma alatt szilárd, szabad, papi jellemmé nevelni.” Első, 1912. október 27-én tartott beszédében 123 alkalommal használja a „mi” és „minket” szavakat...

Schönstatti utunkat mi sem egyedül járjuk, hanem családi közösségünkben, család-csoportjainkban, kisebb-nagyobb közösségeinkben éljük meg, hogy mit jelent „Veled az úton”... Egymással és Máriával közösségben. Mária – Jézust szemlélve – minden lehetséges boldogságot és szenvedést megtapasztalt. (Nagyobb öröm és szenvedés, ha a szerettünket/gyermekünket látjuk örülni – szenvedni, mint ha magunk örülünk – szenvedünk.) Így a mi összes örömeinket, boldogságunkat, fájdalmunkat, csalódottságunkat ismeri, szíve mélyéből átéli, és velünk van. Ha pedig meghívod az otthonodba, szövetséget kötsz Vele, akkor egymás szívébe írjátok magatokat. Akkor ott jár Veled minden utadon. Veled örül, Veled sír, Veled küzd, Veled imádkozik. És mivel egészen Veled van, a mennybe is felvisz magával Jézushoz, amikor eljön az ideje...

Vágy

Szeretem a sportot. A mozgás éppúgy öröm számomra, mint az olvasás. A létezés élményszerű megtapasztalása, hogy a testem működik, kezem, lábam, agyam stb. Gyerekkoromban nem tellett a családnak biciklire, de a gimis és az egyetemi időszakban sikerült egy-egy kölcsön bringát kipróbálnom. A futásban is a sebességet élveztem, a bringán viszont már a föld feletti suhanást. Nagy vágyam teljesült az-

Balaton-kör

zal, hogy 40 évesen megvehettem az első biciklimet, egy mountain bike-ot. Ahogy felnőttek a gyerekek, úgy nyílt fokozatosan egyre több lehetőségem a városi közlekedésben használni a kerékpárt. Így váltam 50 éves koromra napi biciklizővé, de szabadidős bringázásra csak a balatoni, családi nyaralások során volt alkalmunk. Ekkorra már a család minden tagja rendelkezett bringával.

Döntés

Amikor hozzánk is eljutott a hír, hogy a Balatont körbe lehet tekerni bringaúton, feleségemmel hamar eldöntöttük, hogy ezt nekünk is ki kell próbálni. Jó szívvel őrizzük a gyerekkori campinges élményeinket, és mindketten kalandvágyók vagyunk. Egy háromnapos bringás-sátoros túra kettesben a csodás Balaton körül új, romantikus élményekkel kecsegtetett.

Tekerés

A Balaton-körön mindig én megyek elől, a férjem mögöttem. Ez azért is jó, mert ő naponta bringázik, sokkal szívósabb, mint én. Én szinte minden edzés nélkül szoktam a 205 km-es távot letekerni. Így ő alkalmazkodik az én tempómhoz. A lejtőn persze a versenybringa gyorsabban suhan, így 'elengedem' őt, de mindig bevár. Az emelkedőn általában én szoktam gyorsabban feltekerni, mivel gyorsan szeretnék túllenni a nehezen.

Mivel régóta és minden évben megcsináljuk a Balaton-kört egy nap alatt, néhány tapasztalat megfogalmazható ezzel kapcsolatban.

1. Az az igazi, ha kettesben csináljuk. Akkor csak egymáshoz kell igazodni, csak egymásra figyelünk, akkor ez a teljes nap csak kettőnké. Talán furcsán hangzik, de így van egy sajátos intimitása mindannak, amit 15 óra alatt átélünk. Nemcsak a lábaink mozognak egy ritmusra, de a hosszú úton van idő beszélgetni is, megosztjuk egymással a gondolatainkat, érzéseinket

is. Egy ilyen túra nagy lehetőség arra, hogy összerázódjunk testileg-lelkileg, és itt nem csak a változó útminőségre gondolok. Tilmann atya mondta viccesen: *Barátaim, aki megházasodott, annak nem kell menni zarándoklatra.* Én hozzáteszem, főleg, ha évente van egy ilyen rituális, közös erőpróbájuk!

2. Azt is Tilmann atyától hallottuk: *Ha több feladatod van, kezd a legnehezebbel!* Ennek igazságát a Balatonkőrön is megtapasztaltuk. Fenyvesalásóról indulva, a két irány közül az óra járása szerinti vált be, mert a Berény és Keszthely közötti szakasz erdős, lakatlan, amit nem jó a nap végi szürkületi időre hagyni, amikor amúgy is sötét gondolatok kísértik az embert a kimerültségtől. Jobb Fonyód felől beérkezni, mert a déli parton a települések szinte összeérnek és az út végig közvilágítással rendelkezik, és nem mellékesen teljesen sík.

3. Tudatosan adjunk időt a szép és jó dolgok átélésére a nap során, hogy az érzelmi tankunk ne ürüljön ki teljesen a nap végére. Kihagyhatatlan stációnkká vált például a szendvicsevés a keszthelyi csárda-öböl víztükrét csodálva a napfelkeltében, a badacsonyi benzinkúton elfogyasztott finom hot-dog és cappuccino, egy sportital Balatonudvari kisboltjából, szelfizés az Örvényes utáni pipacstengernél, Balatonfüreden borvizet töltünk a kulacsunkba, Balatonalmádiban törzshelyünk a Maya cukrászda,

ahol a kávé mellé torta és sör dukál, kötelező szelfizés a balatonvilágosi „Szerelmesek hídján”, Szabadi-sóstón egy hamburger a szabad strandon, esetleg Siófokon egy fagyalt, Földváron egy fröccs, és végül Balatonlellén palacsinta üdítővel.

4. Családnapokon tanultuk középídős házaspárként, hogy a második féldíj dönt! A focis kitétel a Balatonkőre másképp igaz. Itt az utolsó negyed, ami döntő. 150 km után kezdődik a keresztcsont és társainak lázadása, amit nevezhetünk ezért „keresztút-nak” is. Itt már nem segítenek a bölcsességek, befogadó meghallgatás, értő figyelem és az ima, ami enyhítheti a társ csüggedését. Ez a szakasz már az alázatról szól. Az akaratéro és kitartás mellé itt nagyon kellene az előző pontban említett tuningok.

.....

Ha több feladatod van, kezd a legnehezebbel!

.....

Megérkezés

3F: Fonyód – Fenyves – Finish! A Fonyódi-hegy lábánál, a vasút mellett tekerve a gyönyörű panoráma naplementével aranyozza be megrozsdásodott lelkesedésünket. Új remény támad bennünk: ez már akárhogy is, de sikerülni fog! Az igazság az, hogy nehezen. Mert 10 km a 200-hoz képest nem hangzik soknak, de 190 km után már a „nem kívánt gombóc” kategóriája.

A fenyvesi Szent Erzsébet templom előtt elsuhanva már sűrűn röpködnek a fohászok. Innen már csak a szívünk visz, és az őrangyalunk tol előre nagy szárnycsapásokkal. Az elménk eltompult, már nem ad jelentést a végtagok felől, de hiába is adna, mert nem érdekel senkit. Már nincs fájdalom, nincs fáradtság, csak az van, ami lesz, ami tény, hogy mindjárt otthon vagyunk. Mindjárt. Most! ... Dicsőség Istennek, és köszönet Háromszor Csodálatos Anyánknak!

Pihenés

Jó megélni az összhangot, a bizalmat, hogy egymásra számíthatunk. Próbáltuk egyszer-kétszer, hogy más is becsatlakozott a körünkbe, de akkor három defekt is közbejött a férjemnek, így meg is beszéljük, hogy ez a körbetekerés megmarad a mi lelkigyakorlatunknak, és csak kettesben tesszük meg.

A célba érés nagy katarziséban is fontos időt szánni nyújtásra, egy kis átmozgató gimnasztikára. Akkor aztán jöhet a jól megérdemelt zuhanyozás, a megtisztulás rítusával emelkedik a lélek igazán az egekig. A porral, sóval, verítékkal együtt lemoszuk az útvégi rossz gondolatokat is. A tiszta pizsamában jól esik még pár falat és néhány korty ital, meg egy nagy ölelés, mielőtt ágyba zuhanunk.

MHN – az Anya gondoskodni fog rólunk

„Ahová a Jóisten báránykát ad, oda legelőt is” – hallottam sokszor gyerekkoromban édesanyám kármelita szerzetes nagybátyjától. Az évek során a sűrűn idézett mondat bevésődött a lelkembe.

Így mikor férjemmel schönstattiak lettünk, ismerős gondolatként köszöntött minket a Gondviselésre való ráhagyatkozás, és megtanultuk egészen megélni a gyermekséget. Szeretetszövetséget kötve a Szűzanyával pedig többször megtapasztaltuk, hogy mi tényleg, igazán fontosak vagyunk Neki az örömeinkkel és gondjainkkal együtt. Mi ostromoltuk Őt eleget, mert beláttuk, saját anyagi és fizikai erőnkől nem nagyon megyünk előre. Mária kegyelméből lett házunk, olyan, amiről álmodtunk, lett férjemnek új állása, olyan, amelyet remélni sem mertünk...

.....
...ennyire szépnek egy autót sem láttam még az életemben.
És a mienk volt!
.....

Amikor negyedik gyermekünket vártuk, elkezdünk imádkozni egy nagyobb, családi autóért. Egy ideig két kocsival jártunk mindenhova, mert a születéséig nem sikerült másikat vennünk. Három kívánságom volt csupán az autóval kapcsolatban: legyen benne szervokormány (gyúrtam eleget karra a gyerekorvosok cipelése során), elektromos ablak (hogy könnyen le- és

felhúzhassam vezetés közben is, ne-hogy megfázzon a gyerekeim füle), és belülről „otthonos”, kényelmes legyen (mivel sok időt töltöttünk a kocsiban a folyamatos ingázás és a délutáni logisztikák miatt).

Nemsokára tudtunk venni egy 19 éves, közepes méretű családi autót, amelyben kényelmesen elfértünk négy gyermekünkkel, és ráadásul a három kívánságom is teljesült, mert Mária külön azokra is odafigyelt. Olyan hála volt bennem, olyan fantasztikus érzés volt megélni, hogy Égi Édesanyánk ennyire átérzi anyai szívem aggodalmait, vágyait! Nagyon szerettem ezt a kisbuszt, rajta tanultam meg nagy autót vezetni.

Ahogy teltek az évek, lassan szeretett családi autónkat kinőttük, mert a Jóisten még két gyermekkel ajándékozott meg minket. Újra elkezdtünk egy újabb, még nagyobb és esetleg, fiatalabb autóért imádkozni. Körülbelül félév múlva egy ismerős család műszaki hibás mikrobuszát tudtuk megvenni nagyon jutányos áron, mert ők nem akartak már pénzt áldozni rá, inkább vettek egy újat. Ilyen márkájú és évjáratú autót nem is keresgéltem az interneten, nem mertünk nagyot álmodni. Férjem autószerelő, így munka után esténként tovább bent maradt a szervizben, míg körülbelül két hónap alatt rendbe tudta hozni a váltót és a motort.

Emlékszem, amikor végre hazavittük, férjem vezette, én pedig mentem utána a másik kocsival. Potyogtak a könnyeim, mert ennyire szépnek egy autót sem láttam még az életemben. És a mienk volt!!! Mária újabb csodájának éltük meg. Ő pedig anyai szeretetének egyéb feltűnő jeleit is mellékelte a kocsihoz, mintegy ajándék-kísérőként. Az autó kék színe mindig Szűzanyánkat juttatja eszünkbe, rendszáma pedig MHN, ami azt mondja nekünk, Mater Habebit curam Nostrum, vagyis az Anya gondoskodni fog rólunk.

Azóta is a kedvenc kisbuszunk. Sok bulis, utazós élmény, családi nyaralás, kempingezés, bútorszállítás stb. köt minket hozzá. Úgy érezzük, nem tudunk elégszer hálát adni Máriának figyelmes, jószágos, gondoskodó anyai szeretetéért, de megélt kegyelmei által megtanultuk, hogy bátran fordulhatunk Hozzá mindenfajta ügyünkkel.

Atyám kezén hazafelé

Kalandos hazatérésünk volt. Többen igen határozottan választottatok a kis utakat. Nekünk is voltak csábító leágazások, de mi az M1 mellett döntöttünk. Épp felértünk a pályára, amikor a kocsink sebességváltója ötösbe kapcsolás előtt üresből – se kép, se hang – nem ment semerre. Nekem ilyenkor eldurran az agyam, hogy aminek működnie kéne, az nem megy...

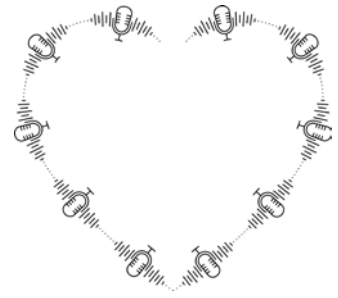
Az futott át a fejemen, hogy ha talál valamilyen fokozatot, azzal bár-hogy is, de hazamegyünk. Hosszas veszvillogózás és leállósávós haladás után talált egy négyest – se nem hármast, se nem ötöst... Úgy döntöttem, nem próbálkozom tovább, majdcsak lesz valami. Négyesben, így 80-100-zal döcögtünk hazafelé, biztosnak tűnő módon (sokat futott

kölcsönkocsi, meglehetősen használt gumi, huh...). Abszolút a Szűzanya kezei között voltunk. Élesen és folyamatosan járt a fejemben felemelő hétvégénk nagyszerű, harsány záróéneke „Hadd legyek nálad...” Tudtam: hazáig négy körforgalom van és egy kanyar, számolgattam, lehet-e jobb, könnyebb az út bármerre, és hát: nem. A gyerekek vagy nem igazán vették észre, hogy mi is van, vagy aludtak.

Gondolkodtam, hogy mi lesz, nem szeretem az ilyen bizonytalanságokat. Eszembe jutott, hogy mások az ilyen történeteknél mit szoktak tenni. Így hát magamban elmondtam egy tized rózsafüzért, hátha... Amúgy nem igazán szokott eszembe jutni, annál jobban bízom a tudományban (hiába...). Gyülekeztek a felhők, eleredt az eső, na, még ez hiányzott! „Hadd legyek nálad...” Majdcsak lesz valami. Tudtam, hogy négy körforgalom és egy kanyar van hazáig. Nem rizikózom a váltóval, hazamegyünk négyesben (vagy ott maradunk valahol az útszélen). Fogytak a 10 km-ek, már „csak” ötször ennyi van hazáig. Főtt a fejem, a feleségem látta rajtam. „Hadd legyek nálad...”

Az első körforgalomban, ha öt másodperccel később érkezünk, meg kellett volna állni, és nincs tovább, de betettem az autót az épp érkező kocsisor elé a KRESZ szerint is szabályosan. Innen hazáig már a maradék három körforgalommal nem volt gond, nem is fulladtunk le. Az utolsó kanyarnál estek le a kövek a szívevről. Befutottunk, leparkoltunk, „Deo Gratias!” jutott eszembe a legutóbb hallott előadás nyomán. Éljen! Leparkoltunk, és kipróbáltam, megy-e a váltóállítás bármerre. Nos, hát nem. Ez volt az egyetlen esélyünk, hogy négyesben hazajöjünk, váltás nélkül. Se nem hármast (közepes), se nem ötös (jeles) nem lett volna jó. Amolyan szokásos, szürke „jók” voltunk, négyesben. És bejött, 19-re lapot húztunk, a Jóisten a tenyerén hordozott. Ilyen szép hétvégének különös kegyelme volt a megérkezés pillanata. Innen még nem tudjuk, hogyan tovább, de majdcsak alakul, van busz, bicikli, meg vannak ennél fontosabb dolgok is. ☺

Mária rádiója

Majdnem 20 évig dolgoztam autószerelőként az ország egyik legnagyobb márkaszervizében, ahol nem válogathattam meg az ügyfeleimet. Voltak közöttük híresen nagy kommunisták, fehérgalléros bűnözők, dúsgazdag milliomosok, egyéb hírességek és persze, nem utolsósorban, rendes emberek, közöttük katolikus barátok, ismerősök.

Egy alkalommal, miközben egy bolsevik „öregúr” gépjárművét vittem be a műhelybe, az autó a Klubrádiótól harsogott.

Ekkor jött az ötlet, hogy akár értékes gondolatokat is hallgathatna a kedves kuncsaft, így beállítottam neki a Mária Rádiót. Ajándékként, minden csatornára. :) Hogy mit szólt hozzá, nem tudom, mindenesetre, nem érkezett panasz.

Egy idő után ez a „csintalanságom” evangelizációs szokásommá vált, így az arra rászorulókat mindig megajándékoztam a Mária Rádió hangjával.

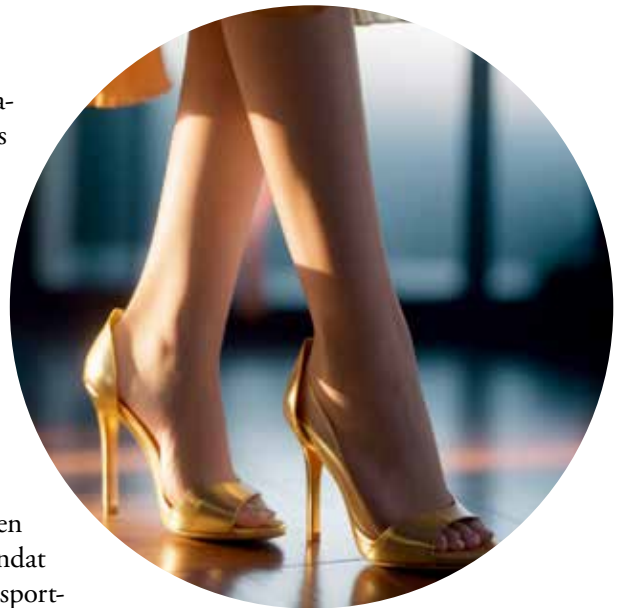

Az üvegcipellő

Meghívott egy volt tanítványom a győri diplomakoncertjére. Mivel 10 percre van a vasútállomás tőlünk, sikerül már megint az utolsó pillanatra elkészülnöm. Szép ruha, szép cipő, hangszer, minden kikészítve, szendvics a vonatra, mert onnan egyenesen tanítani megyek. Rohanás, mindent be a kocsiba, kis gyorshajtás. Még időben odaérek a vasútállomásra. Le-parkolok, lezárom a kocsit, s abban a pillanatban hallom a hangosbemondóban, hogy a győri vonat előreláthatólag 10 percet késik. Bosszankodok, de rögtön megnyugtatom magam,

hogy legalább így átgondolhatom a napomat, és a lelkem is utolérhet engem.

Ekkor megszólal a telefonom. A férjem értesít, hogy a nagy kapkodásban az előszobában felejtettem a szép cipőmet. Leperegnek bennem az előző évek „prédikációi”, melyeket nővendégeimnek tartottam arról, hogyan illik egy koncerten megjelenni. Az az utolsó mondat mindig az volt: de ne legyen sport-

cipő! Én pedig itt állok a vasútállomáson kosztümben és sportcipőben. Na, legalább ma is blamáthatom

Mintha rám öntötték volna,
akárcsak Hamupipókére...

magam, biztos megvan ennek is az oka. Ezen tűnődöm, miközben a peronon fel-alá sétálgatok. Egyszer csak meglátok a sínek között egy bézs színű körömcipőt. Vadonatúj-

nak látszik. Körülnézek, nem lát-e valaki. Lemászom a peronról a cipőért, és felpróbálom. Mintha rám öntötték volna, akárcsak Hamupipókére az üvegcipellőjét. Hihetetlen, hogy jó, hisz 35-ös lábamra alig találok lábbelit. Bedobom a szatyorba, és felszállok a közben beérkező vonatomra. Győrig fel se ocsúdok, hogy mégis lesz szép cipőm.

A diplomakoncerten rengeteg ismerős, régi zenésztársak, barátok. Utána kicsit beszélgetünk a zsinagóga kertjében. Egyikük megjegyzi, hogy milyen csinos vagyok, és hogy ez a cipő menyire illik a ruhámhoz. Ez a megjegyzés körülbelül olyan volt, mint amikor a kánai menyegzőn a násznagy szemrehányást tett a vőlegénynek, hogy mindaddig tartogatta a jó bort. A következő vonattal már utazom is vissza. Az állomáson szépen visszateszem a cipőcskét a helyére, de már nem a sínek közé, hanem a peronon egy pad elé, hátha még valakinek szüksége lesz rá.

Veled együtt az úton

Sokszor hallottuk már, hogy milyen jó, ha a házaspárnak van közös hobbjaja. A jegyesfelkészítésen mi is el szoktuk mondani, hogy néha tudatos döntés kell ahhoz, hogy érdeklődést mutassunk valami iránt, amiben a férj vagy a feleség régóta kedvét leli. De lehet, egy teljesen új tevékenységet találunk, amelyben mindketten örömeinket leljük. Ez is szorosabbá teheti a kapcsolatunkat, és az intimitásnak is teret ad.

A férjemnek az egyik hobbjaja az utazás, az útibeszámlálók nézése, hall-

gatása. Én is mindig szerettem utazni, nyaralni a családdal, de nem tekintettem hobbimnak. Jó értelemben kicsit irigykedtem is a férjemre, mert neki több hobbjaja is van, nekem pedig egy sem volt. Kb. 6-7 éve kezdtünk el utazgatni kettesben évente kétszer egy hosszú hétvégére. Mi ilyenkor a kettőnk csapatát építjük, a négy gyermekünk pedig négyesben teszi ugyanezt otthon. Hihetetlenül jó volt mindig, nagyon sokat beszélgettünk, csak egymásra figyeltünk, és nagyon sokat épített a kapcsolatunkon. Aztán kb. 2 éve nagy változás ment végbe bennem. Kezdtem érezni azt a tüzet az úticél kiválasztásánál, a szállás lefoglalásánál, mint amire mindig is vágytam. Tehát a férjem által én is megtaláltam a hobbimat. Ezért nagyon hálás vagyok.

Tilmann atyától hallottuk, hogy a házasság munka. Ezeket a kiruccanásinkat a kapcsolatunk építése miatt tartjuk fontos-

nak. A munkára általában mint fáradtságra gondolunk, de megtapasztaltuk, hogy ez igazán örömteli is lehet. Például az utazásaink során, a randiestjeinken, a salsa tanfolyamon. Nem kell feltétlen fáradtságosnak lennie. A Szűzanyával való szeretetszövetségben édessé válik ez a munka.

Férjem az vallja, hogy minél inkább különbözik az úticél a megszokott környezetünktől, annál inkább ki tudunk zökkeni a mindennapos mókuskerékből. Gondol itt a nyelvre, építészetre, éghajlatra. Az utazásainkon nagyon sok közös élménnyel gazdagodtunk. Sosem mulasztjuk el az alkalmat, hogy megpihenjünk a Szűzanya társaságában például

kegyhelyeken, vagy akár a természetben egy padon ülve egymás vállára hajolva, ahogy otthon a háziszentélyben is tesszük. Eddig nem volt úti háziszentélyünk, de most a tavasszal kaptam ajándékba kedves barátainktól. Ezentúl a Szűzanyát ilyen formában is magunkkal vihetjük az útjainkra.

Schönstatt zarándokszentély Pécssett

„Az ember lényegéből fakadóan egy másik személyre irányul, s ezért arra van szüksége, hogy közösségre leljen, odaajándékozza és kiárássa önmagát. Ha odaajándékozunk magunkat a Szűzanyának, akkor részesei leszünk az ő hősiességének és vezetésének. Akkor egyenként is, de közösségként még inkább segítői leszünk a mai kor és világ megváltásában.” (Kentenich József atya gondolatai *Az élet értelme* c. könyvből)

Istennek hála, Pécsre már 26 évvel ezelőtt (1998) eljutott egy zarándokszentély. Az akkori mánfai pécsi kislánytáborba hozta el Budapestről Enikő. Annak ellenére, hogy otthonainkban is voltak ak-

koriban már háziszentélyek, nagyon megérintett Bennünket a Szűzanya kézből-kézbe vándorlása. Mindenhol dolgozik Ő, ezért világi helyeken is átadhatjuk, boltban vagy utcán, iskolákban..., de templomban is. A Szűzanya így szenteli a hétköznapijainkat, életünk tereit. A családokat, egyedülállókát egyaránt megszólítja, imára, összefogásra hív. Manapság

talán erre az égi segítségre sokkal nagyobb szükségünk van, mint valaha.

Kezdetben Pécssett egy zarándokszentély-kör alakult kb. 8-10 család részvételével, majd örömünkre 1-2 év alatt még két szentélyre lett szükség. Évente próbálunk közös szentmisén is részt venni, ha jól figyeljük egymást, akkor a bajban levő családokat, tagokat is tudjuk hordozni. A Szűzanya közösségteremtő, ez érezhető. Az Ő igenje által vált lehetségessé megváltásunk Jézus Krisztus által, az Ő igenje vezet be minket a Szentháromság közösségébe. Ennek a közösségteremtésnek a része a schönstatti zarándokszentély is. Fontos ajándékok azok, amiket otthonunkba „hoz”:

Elmondhatjuk, hogy a Szentély jelenléte békességet, megállást, elcsen-

desedést ad. Kicsit kiszakadunk a mindennapjainkból, mintha tényleg egy vendég lakna nálunk. Akinek van már háziszentélye az otthonában, szintén érzi a fokozódó égi erőt, kétszeresen kap megszólítást a szeretetre, imádságos életre. A Szűzanya az Ő békességével ajándékoz meg. Magához emel és elrejt(átölel) egyszerre, mint égi édesanyánk. Maradni szeretne nálunk lélekben a Szentély továbbadása után is, hogy mire ismét visszaérkezik, mély lelki életet találjon.

A mi Szentélyünk átadása családok és munkatársak között kb. 3-4 nap után történik rendszerint. Hárman vagyunk egy munkahelyről a körben, és külön nagy kegyelem, hogy egymásnak adhatjuk át a Szentélyt, ami olykor azonban „önálló életet él”. Sokszor megtapasztaltam, hogy annál marad éppen, akinek a legnagyobb szüksége van rá.

Amikor például egyik lakásból a másikba költöztem, és tovább kellett volna adnom a Szentélyt, kétszer is kísérletet tettem erre, de utazás miatt nem tudták átvenni. Így két hétig nálam maradt. Hiszem, hogy segített az új otthonomhoz való hozzászokásban.

Eszközök lehetünk a Szentély által is, a Szűzanya egy gyöngy-sorrá formál minket azáltal, hogy elvihetjük Őt egymás otthonába. Megszenteli otthonunkat, és arra hív, hogy másokat is hozzunk a szívünkben, vagy akár magunkkal vigyük Őelé, hogy őket is továbbvihesse Szent Fia elé.

2020 decemberében tombolt a járvány, s áldozatait szedte. Kedves közösségbéli imatársam párja a kórházban, az intenzív osztályon feküdt. Minden paramétere amellet szólt, hogy nagyon kevés esélye van a túlélésre. Mivel a Szentély épp nálam volt, kértem, jöjjön fel, és imádkozzunk együtt a Szűzanyához, hogy járjon közben Szent Fiánál a betegért. Imánk maghallgatásra talált, néhány nap múlva a beteg jobban lett, és kis idő múlva haza is engedték.

Istennek legyen hála azért, hogy a zarándokszentélyt befogadhatjuk otthonunkba, és a Szűzanya közbenjárását megtapasztalhatjuk mindennapjainkban.

Magyar szív hazahúz

Néhány éve eszünkbe jutott, hogy milyen jó lenne, ha egy évet német nyelvterületen töltenénk, hogy a gyermekeink megtanuljanak németül. Megvártuk, hogy férjem osztálya elballagjon, és tavaly nekiálltunk a szervezésnek. Szüleink persze megpróbáltak lebeszélni, de azt éreztük, hogy mivel olyan különbözőek vagyunk, és „ritka, hogy két ember egyet gondol” (Berecz András után szabadon), ezt a vágyunkat mindenképp meg kell valósítanunk, ez a Jóisten terve.

Megfogalmaztuk magunknak, hogy mivel a nyelvtanulás a cél, először is jó iskolát keresünk a gyerekeknek, hogy jól érezzék magukat, akkor könnyebben megy a tanulás is. Sok jó barátunk, rokonunk, ismerősünk él külföldön, mindegyiküket megkértük, ajánljon jó iskolát. Többnek is utánajártunk, közben közelharcot vívtunk a négyből három gyermekünkkel, akik köszönték, jól érezték magukat ott, ahol voltak. Végző elkeseredésemben megmutattam a fiúknak az addig összegyűlt válasszokat, megnéztük térképen, hová is mehetnének, és azt mondtam, válasszanak ők. Érdekes módon csak azt nézték, hány lakosa van az egyes városoknak/falvaknak, és egy apró szerez település fogta meg őket Graz

mellett, Eisbach-Rein. Ez találkozott azzal a vágyunkkal is, hogy közel maradjunk a szüleinkhez, hogy ebben az egy évben is lássuk őket eleget.

Szívesen láttak minket az iskolaigazgatók mind a gimnáziumban, mind az általános iskolában, nagy szeretettel és elfogadással. Most már „csak” munka és lakás után kellett néznünk. Férjem a szabadban szeretett volna dolgozni, és augusztusban már találtunk is neki egy erdész cégnél munkát. Én júniusban kaptam egy ajánlatot, hogy lehetek egy Down-szindrómás kislány iskolai asszisztense. Szerettem volna tanítani, de tanári munkát nem találtam, és úgy éreztem, hogy egy évig ez egy érdekes munka lesz.

Újabb megerősítés volt a Jóistentől, ahogy a lakásunkra rátaláltunk. Júniusban, amikor az én munkám körvonalazódott, néhány napot kint töltöttünk kettesben, hogy férjemnek is munkát, illetve lakást találjunk. Találtunk is néhányat, de az egyik kicsi volt, a másik messze, a harmadik valójában két lakás volt... semelyik mellett nem döntöttünk, de kerestünk tovább, imádkoztunk, és a védencem szülei is körülnéztek. Ők találták meg aztán a lakásunkat, ami a kis falu főterén álló házban van, néhány lépésre mindkét iskolától, jutányos áron, mert az önkormányzaté. Úgy éreztük megint, a Jóistennek terve van ezzel az utunkkal.

Augusztus végén érkeztünk, és júliusban térünk haza. Ebben az iskolában sok-sok élményünk volt, jók és nehezek egyaránt. Néhány példát említenék. Nagyobbik lányunk nagyon érzékeny, és sokat sírt, hogy el

---

...ezt a vágyunkat mindenképp meg kell valósítanunk, ez a Jóisten terve.

---

kell velünk jönnie erre az útra, ezért azt kértem az igazgatónőtől a megbeszéléseinken, hogy az évfolyam legkedvesebb osztályába járhasson. Mindegy, mi az osztály profilja, csak szeressék a lányunkat. Egy-két hónappal később ezt hallottam Tőle: „Nem hittem, hogy létezik ilyen jó osztály és ilyen szuper osztályfőnök!” Nagyobbik fiunk sokáig nem találta a helyét, mert nagyon szereti

az itthoni gimnáziumát, a Frankát. Neki életmentő volt, amikor sok szeretettel befogadta a falu focicsapata, aminek azóta is megbecsült tagja. Várja már, hogy az osztályával lehessen, de nagy öröm neki minden egyes edzés és meccs. Úgy terveztük, hogy mi, mint tanárok hétköznapi délutánonként megtaníttuk gyermekeinknek a magyar tananyagot, hétvégenként kirándulunk, a szünetek pedig szabadok, ezt el is mondtuk nekik, hogy tudják, mire számítsanak. Aztán októberre rájöttünk, hogy ez nagyobb falat, mint gondoltuk, ezért leültettük őket, és megkérdeztük, valóban így akarják-e, mert azért ezt lehet másképp is, sokféleképp. Megnyugtató és felszabadító volt hallani, hogy ők is így tartják jónak, és ez után a beszélgetés után sokkal könnyebben ment a délutáni tanulás. Sok-sok szép helyen jártunk, mert nagyon szeretjük mind a hegyeket, abból pedig Ausztriában van elég. Ezek a kirándulások nekem sokat jelentettek. Férjem azt emelte ki, hogy eddig sem, és ezután sem fogunk családként annyit együtt játszani, mint ebben az évben. Azt sem akarjuk elhallgatni, hogy sokat voltunk betegek, és úgy éreztük, ennek lelki okai is vannak, de jó volt megélni, hogy a tavasz ezen is segített. Öröm volt találkozni jószándékú osztrák és magyar emberekkel, akik nekünk, ismeretleneknek a segítségünkre voltak, megajándékoztak, megszólítottak, ránk mosolyogtak, és még sorolhatnám tovább. A grazi magyar mise után, még szeptemberben, mikor először tértünk be oda, meghívtak minket is az agapéra, és mikor leültünk az asztalhoz, rögtön megkértek bennünket, hogy mutatkozzunk be, kik vagyunk, honnan jöttünk, és nagy szeretettel fogadtak minket. Megható volt.

Még egy nagy hozadéka volt ennek az évnek: minden gyermekünk nagy hazafi lett. Mint írtam, csak egyikük akart világot látni, és ő is csak egy évre, de sokat nyertek mindnyájan azzal, hogy megérezték, mi az a honvágy, és hogy átélték, mások másképp élnek, más az íze a kenyérnek, más a táj, és hogy mi nagyon szeretjük Magyarországot.

Hálát adunk a Jóistennek ezért az évért, a sok szép megtapasztalásért, a nehéz napokért is, a tanulásért, a találkozásokért, és hogy ez alatt az év alatt annyiszor éreztük meg, hogy mennyien szeretnek és várnak minket haza.

Arról tudják majd meg...

Egy nyári estén Milánóban sétálgattam. Mivel aznapra nem volt szállásom, eléggé ráérősen nézelődtem a városban, bámultam a kivilágított épületeket. Végül letelepedtem a főtéren, a Dóm előtti lépcsőkön, ahol szóba elegyedtem egy lánnyal, aki hasonlóan ráérősen sétált arra. Elmesélte, hogy Chiléből jött, és éppen egymagában járja Európát. Megörültünk egymásnak, kitárgyaltuk a kedvenc városainkat és tengerpartjainkat, utazási tippeket cseréltünk. Éjszakába nyúlóan beszélgettünk és sétáltunk az utcákon. Mikor megtudta, hogy nincs hol aludnom, meg-sajnálta, és befogadott a szobájába, ami nagyon jól jött nekem...

Másnap hálás szívvel indultam tovább, és megígértettem újdonsült barátommal, hogy mindenképpen szól, ha Magyarországra jön. És tényleg, nem sokkal ezután erre utazott. Együtt töltöttünk pár napot Budapesten, szívesen mutattam meg neki a várost, főleg, hogy sok számomra is új érdekességre bukkantunk. Eddig egyszer sem jutott eszembe, hogy bemenjek a New York Kávéházba...

Egyik este egy pohár bor mellett a nagyapja került szóba. Elmesélte, hogy Németországból zsidó szár-

mazása miatt Chilébe menekült, ahol katolizált. Sokat jelentett számára egy német pap, aki szintén oda menekült. – Joseph Kantenich volt a neve, talán már hallottál is róla! – mondta. Addig egyikünk se hozta szóba Schönstattot, nem feltételeztük, hogy a másik is ismeri, ezért nagyon meglepődtem. Kiderült, hogy nagyapja, Paul Siegel, közeli barátja volt Kantenich atyának, évekig tolmácsolt neki Chilében. Ő indította be az ottani schönstatti férfimozgalmat, és első generációs volt a családmozgalomban is. Schönstatti pedagógiát tanult, iskolát alapított, ahová az unokája is járt.

Különösen érdekes ez az egybeesés, hiszen az én nagyszüleim pedig a magyarországi schönstatt indításában játszottak hasonló szerepet. Ezen ő lepődött meg nagyon! Paul Siegel többször is járt Schönstattban nemzetközi találkozókra, ki tudja, lehet, hogy találkozott ott Róberttel és Ritával... Ezt sajnos már nem tudjuk megkérdezni. De ha nem is ezen a földön, azt hiszem, azóta már találkoztak, és ők is örülnek egymásnak.

Ha erre a történetre gondolok, ez a bibliai sor jut eszembe: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13, 35)

Álomút Schönstattba

részt. Nagyon jó volt, hogy mindenkivel össze voltam kötve Schönstatton keresztül. Miután elmentek a fiatalok, nagyon szokatlan volt számomra a csend, de hamar magamra találtam benne. Délutánonként biciklivel jártuk a kápolnákat, és pecséteket gyűjtöttünk.

Áprilisban kaptam egy emailt, hogy lenne lehetőség a Sonnenauban, a lánymozgalom házában segíteni. Kezdetben nem izgatott különösebben, de később mégis jelentkeztem rá. Ekkor még teljesen az lebegett a szemem előtt, hogy ez milyen jó nyelvtanulási lehetőség. Május végén tudtam meg, hogy mehetek, nagyon örültem ennek, mert egy picit már le is tettem róla.

Első este Kinga nővér mutatta meg a helyet, megnéztük az Örökimádás templomot, az Összentélyt, elmesélte Schönstatt történetét. Az első két hétben Annával voltam. Ez még a lisszaboni Ifjúsági Világtalálkozó előtt és alatt volt, és rengeteg fiatal volt Schönstattban a világ minden részéről. Voltak például Paraguayból, az USA-ból, Ecuadorból, Mexikóból. Minden este volt valami közös program, délelőttönként pedig a különböző országok fiataljai különböző programokon vettek

A lisszaboni Világtalálkozó után jött Boróka, akivel eltöltötünk egy csodás fél hetet együtt. Szokásunká vált megkérdezni Sarah nővért esténként, hogy nincs-e kedve velünk társasozni, és ez azután is megmaradt, miután Boróka elment. Sajnos ő most csak rövid ideig maradt, de hála Istennek, azóta is tartjuk a kapcsolatot, és rendszeresen találkozunk. Nagyon meghatározó volt számomra a szabadság érzése, többször is felmentem a Moriah hegyi kápolnához, az lett az egyik kedvencem. Miután Boróka elment, volt egy délután, amit egyedül töltöttem, ekkor is a Moriah hegyi kápolnához sétáltam fel. Az utolsó két hétben Rita nővér vett öt embert (hármat Magyarországról, egy lányt Mexikóból és egyet Ausztráliából) a szárnyai alá. Vele voltunk minden délután, megmutatta nekünk Schönstatt minden részletét. Nagyon jó volt, hogy szinte minden este társasoztunk Sarah nővérral, majd miután a többiek hazamentek (ez állandó beszédtema volt Sarah nővér és köztem, hogy mindenki hazament, már csak én maradtam), és nekem az utolsó estém volt, römiztünk még egy utolsót, és a kintlétem alatt először sikerült nyernem ellene. 😊

Miután hazajöttem, sokáig nem találtam a helyemet, szokatlan volt újra itthon lenni, hiányzott nagyon a kinti légkör, még most is sokszor van ilyen. Szerencsére vannak olyan emberek, akikkel meg tudom ezt élni, és pontosan tudják, mit érzek, mert ők is ezt érzik. Nagyon élveztem az időt, amit kint tölthettem, életre szóló élmény marad, az biztos. Nagyon közel állnak a szívemhez azok az emberek, akiket ott kint ismertem meg, vagy ott lett velük szorosabb a kapcsolatom. Remélem, sikerül még többször is kimennem.

A Camino, ahogy mi jártuk

„Együtt az Istenhez vezető úton” – állt esküvői meghívónkon, jelképezve azt, hogy életünk nagy része úton levés, és szeretnénk, ha ez az út valóban Istenhez vezetne.

A megismerkedésünk is egy zarándoklathoz köthető. 2011. augusztus 15-én Nagyboldogasszony napján, a ferences ifjúsági zarándoklat márianosztrai ismerkedős estéjén beszélgettünk először. Ezt követően jártunk közös ifjúsági csoportba, majd vált egyre mélyebbé a kapcsolatunk. Néhány alkalomtól eltekintve azóta is minden évben teljes családdal részt veszünk ezen a zarándoklaton.

Ilyen előzmények után nem is igazán meglepő, hogy nászutunknak a spanyolországi El Caminot választottuk. Ami jóval hosszabb, mint egy hagyományos nászút és kevésbé kényelmes, de jobban megismerhetjük magunk és egymás határait, és nagyon sok szép élménnyel lettünk gazdagabbak.

Az időjárás változatos volt, voltak meleg napok, de az igazi forróság elkerült bennünket. Többször volt eső, de vagy beértünk a szállásra, vagy mire végeztünk a tízóraival, ragyogó napfényben folytathattuk

utunkat. Egyszer sem áztunk meg az út során. Az imáink meghallgatásra találtak ebben is. Volt olyan nap, amikor ugyanabban az időpontban Magyarországon 41 fok volt, a forrónak mondott Mezetán pedig 14.

A zarándoklaton több szakaszon is csendben gyalogoltunk, gondolatainkat később megbeszéltük. Több esetben is előfordult, hogy ugyanazon az útszakaszon ugyanarról gondolkodtunk, pedig előtte nem beszéltünk róla semmit. Ilyen csoda azóta is előfordul velünk, ilyenkor eszünkbe jut, hogy már a nászutunkon is megtapasztaltuk az egymásra hangolódás örömét.

Egész úton tudtunk egymásra figyelni, a fáradtság és fájdalmak ellenére is tudtuk egymást hordozni. Általában nem egyformák voltak a kettőnk nehézségei, mindig a jobb állapotban lévő alkalmazkodott a fáradtabb vagy nagyobb fájdalmat megélt félhez.

Változatos és szép tájakon haladtunk, feltűnő volt a sok háziállat a falvakban, nagyon sok a macska és a tehén. A fennsíkon a mindent behálózó csatornarendszerek és öntöző berendezések,

.....
...jobban megismerhettük saját magunk és egymás határait...
.....

az eukaliptusz erdők az óceánhoz közeledve. Sétálhattunk a felhőkben a hegytetőn, majd leérve ragyogó napsütés fogadott minket. Klaudia egyik álma vált ezzel valóra.

Nagy élmény volt megérkezni a santiago-i templomhoz, és részt venni a szentmisén. Az óriás füstölőt is láthattuk. Mivel még volt időnk és 1 nap pihenő után késznek éreztük magunkat a folytatásra, még itt nem ért véget a zarándolatunk.

Két nap után elérkeztünk Finisterrébe az óceán partjára, majd szintén egy nap pihenő után Muxiába. Mindkét helyen találtunk magyarok által működtetett albergét, vagyis szállást. Az idefelé vezető úton már sokkal kevesebben voltak, kevésbé voltak kijelölve, de annál csodálatosabbak voltak.

Pura Vida

Aki kicsit is kapcsolatba került Costa Ricával, az tudja, hogy az ott élők mennyire azonosulnak a címadó kifejezéssel: Pura Vida = Tiszta élet. Sokszor ezzel köszöntik egymást vagy köszönnek meg valamit, vagy csak egyszerűen így fejezik ki az örömeiket, hogy ebben a csodálatos

országban élhetnek. Januárban pár héten keresztül mi is részesülhettünk ebből az életérzésből, méghozzá ennek a schönstatti változatával.

José Luis atyának köszönhetően több, mint három héten keresztül élvezhettük a Costa Rica-i családok fantasztikus vendégszeretetét, találkozhattunk sok schönstattal teljesen átítatódott emberrel, s tanulmányozhattuk, hogy milyen tudatossággal szervezik a mozgalmuk életét. Rengeteg szép élményünk volt, és sokat tanultunk a mozgalom elkötelezett tagjaitól és azokból a történetekből, amelyeket megosztottak velünk. Megérintett minket az a történet is, amikor elmesélték, hogy hogyan jutott el Háromszor Csodálatos Anyánk Costa Ricába.

Jövőre ünnepeljük majd a 75. évfordulóját annak, hogy João Pozzobon elindította a zarándokmozgalmat (*Campaña de la Virgen Peregrina*), mely ma már több mint 100 országban jelen

.....
...egyre több család csatlakozott és szerették volna, ha Mária az ő otthonukba is ellátogatna.
.....

van. A Costa Rica-i mozgalom alapítói, Chalo és Ile mesélték el nekünk, hogyan érkezett meg hozzájuk a zarándok Szűz. Chalo lelki élete ebben az időben – saját szavaival szólva – hosszabb szabadságon volt, ezért felesége egyedül szervezett közösségi imaesteket a házukba az ismerős asszonyok számára. Az alkalmak nyitottak voltak, s egyik este két olyan asszony is részt vett rajta,

akik Peruból és Ecuadorból költöztek nem sokkal korábban San Joséba, Costa Rica fővárosába. Egyikük magával vitte a zarándok MTA képét, és megmutatta a csoportnak, mire a másik asszony lelkesen mondta, hogy otthon ő is tagja volt egy zarándok csoportnak. Az egymásra találás öröme felkeltette a résztvevők érdeklődését, és kérték a két asszonyt, hogy meséljenek a zarándokmozgalomról. A lelkesedés hamar átragadt a kis közösségre, és elhatározták, hogy ők is alapítanak egy csoportot. Az első alkalmak után egyre több család csatlakozott és szeretnék volna, ha Mária az ő otthonukba is ellátogatna. Újabb zarándokszentélyre volt szükség, ezért egy résztvevő készített egyet.

Chalo mindeközben csak a háttérből figyelte az eseményeket, de amikor meglátta az első amatőr módon legyártott szentélyt, nem állhatta meg szó nélkül; ilyen gyatra asztalosmunkát ő még nem látott, ezt nem szabad senkinek sem használni, majd inkább ő készít egyet. Korábban is szívesen barkácsolt, s valóban nagyon szép zarándokszentélyt készített, ezért aztán a később csatlakozók is mindig őt kérték meg az új, hordozható szentélyek elkészítésére. Később a mozgalom tagjai úgy mondták, hogy Chalo annyi embernek készítette el Mária szentélyét, hogy cserébe Mária is megajándékozta őt azzal, hogy felépítette Chalo szívébe az ő szentélyét, s be is költözött. Ekkor már házaspárként tudtak Schönstatt felé fordulni, és igyekeztek minél többet megtudni a mozgalomról és az alapítóról. A zarándokmozgalomból néhány év múlva kinőtt a liga, majd a szövetség.

A történetet hallgatva Kantenich atya előalapító szavai jutottak eszünkbe: „Ezennel állandó rendelkezésekre bocsátom magam mindazzal együtt, ami vagyok és amim csak van: **tudásomat és tudatlanságomat, tehetségemet és tehetetlenségemet, de mindenekelőtt is a szívemet.**” Mária úton van, el szeretne jutni a családokhoz. Ha eszközül ajánljuk magunkat, ő gyümölcsözővé tudja tenni mindazt, amit jól vagy kevésbé jól tudunk tenni; ahol ő tevékeny ott szintiszta élet – pura vida fakad.

Kentenich atya a Gondviselés tenyerén

...a Szűzanya velünk repül. Ővele
rendben célhoz fogunk érni.

Kentenich atya 1947. szeptember 8-án viharos napok után négy márianővérrrel Chiléből Argentínába repült. 1947-ben a schönstatti október-hét után így tudósít erről:

„Ha visszagondolok, nagyon veszélyes volt a helyzet, amikor az Andok fölött repültünk. A repülés kétszeres, sőt háromszoros kockázattal

járt, mivel közvetlenül előtte három repülő is lezuhant. Már senki sem akart repülni. Így történt, hogy 21 férőhelyes, majdnem üres gépet kaptam. Igazából nem voltam teljesen egyedül, mert négy nővér is volt velem. Rajtuk kívül senkinek sem volt bátorsága felszállni velünk.”

M. Ursula nővér így emlékszik vissza: „Mi, nővérek, nagy félelemmel szálltunk fel a kis repülőre. Én Kentenich atya mellett ülhettem. Nemsokára elértük a megfelelő magasságot. Egyszer csak mind felsikoltottunk, mert a gép hirtelen megrázkódott, és 90 métert zuhant. Csak Kentenich atya maradt nyugodt. Meg se rezdült. A hánykolódó repülés ellenére felállt, odament minden nővérhez, és érdeklődött a hogylétünk felől, mert az orrvérzéstől a hányásig és szívpanaszokig minden előfordult. Újra és újra így szólt hozzánk: „Ne aggódjanak, a Szűzanya velünk repül. Ővele rendben célhoz fogunk érni.”

Az október-héten még hozzátette: „A nővérek, akik velem utaztak, szó szerint a halálukon voltak. de minden jóra fordult. Mivel meghalniuk nem sikerült, lassan visszatért beléjük az élet.”

(Részlet az *Atyai pillantásokból*. Megtalálható a *Kentenich olvasókönyv családok számára* c. könyv 108. oldalán)

Utunk az örök Isten szívébe

Az élet egyetlen nagy zarándoklat. (...) Krisztus azt mondja: „Eljöttem az Atyától, a világba jöttem, de most itt hagyom a világot, és visszatérek az Atyához.” (Jn 16,28) Amit itt saját magáról mond, az kétségtelenül ugyanezt a zarándoklatot jelenti. Ahol járok, ahol tartok, az nem a végső otthonom. Lehet, hogy csodálatos birtok van a tulajdonomban, lehet, hogy paradicsomi környezetben élek, de az életem értelme nem az, hogy itt maradjak. Az Atyától jövök, ebben a világban élek, és visszatérek az Atyához! Visszatérek – ez azt jelenti, hogy nem ez itt a végső célom. (...) Isten azonban gondoskodik arról, hogy könnyebben felismerjük szándékait, ezért bár életünk zarándokútjának egy-egy állomása elég szép lehet, gyakran mindenfelől nehézség nehézséget követ, és a zarándoklat nehezzé válik. Ezek a nehézségek folyamatosan arra emlékeztetnek minket, hogy nem ez a végső otthonunk. Nem ragadhatsz le itt, hív az Úr! (...) Tovább, tovább, tovább! Az utolsó állomás mindig az örökkévaló, a végtelen Isten lesz. Minden földiben, még a pusztán földi szeretetben is csalódunk kell végül. Miért? Az Atyához hazafelé vezet az utunk! Miért? Hogy soha el ne felejtjük: zarándokok vagyunk.

Már említettem egy párszor, hogy mit tesz manapság a mi fiatal nemzedékünk, amikor a zarándoklás olyan népszerű a köreikben. Gyalog megy, gyalog! Így [F1] [F2] nagyon hamar kisebesedik a lábuk, szegényesen élnek, és gyakran csak makarónit, valamicske tejet és kenyeret esznek... Szeretnének teljesen szabaddá válni Isten számára. Erre pedig nem vagyunk képesek, ha nem üresítjük ki magunkat: eloldódva magunktól és a teremtményektől. Hallgassák meg egyszer, mennyi nélkülözés tartozik egy ilyen zarándoklathoz náluk, hogy ez emlékeztessen bennünket arra, hogy életünk

.....

...Isten szeretne a saját szívébe terelni, irányítani és vezetni engem...

.....

egy zarándoklat, egy áldozatokkal kikövezett út, ahol nincs végső maradásunk. (...)

A mi zarándoklatunk az életünk története, a mi drámánk, amit a Jóisten bennünk, velünk és általunk játszik. Nehéz zarándoklat volt, amit jártunk? (...) Ez természetesen nagyon szép életfolyamat, hogy olyannyira belenőtünk a tervbe, olyan jól játszottunk, illetve hagytuk az örök Istent játszani magunkban! (...) Milyen Istenre gondolunk itt? Istenre, aki az élet zarándokútját eltervezte, aki segített a megvalósításban, és aki zarándokutamon szeretne a saját szívébe terelni, irányítani és vezetni engem. (...) Isten hatalmas bölcseségről tett tanúbizonyságot a zarándoklat terelésében, vezetésében és irányításában. Ő az élet Istene. Ő az, aki a zarándokutamat mindig a kezében tartotta, megtervezte és velem is tartott. (...) Mitől volt nehéz a zarándoklat? Távolabbról nézve elmondhattuk: A Jóisten kiküldött minket a szívéből a világba, de ugyanakkor szeretne minket újra befogadni a szívébe. Mi úgy jövünk Isten szívéből, mint saját lakhelyünkről. A Jóisten kiküldött minket a világba, de különös módon úgy, hogy a lakhelyünket vigyük magunkkal. Vigyük magunkkal a Jóistent mint „lakást”, de végső soron szeretne minket számunkra elképzelhetetlen módon ismét az

örök lakhelyre, a saját szívébe befogadni.

Most azonban érzéki és töredezett természetünkől kifolyólag fennáll annak a veszélye, hogy összetévesztjük földi lakhelyünket az eredeti, ősi otthonnal. Hogy leragadunk a társadalmi elismerésnél és az embereknel. Persze, hogy kötődhetünk ezekhez a dolgokhoz, de nem szolgai módon. Ne váljunk sem az emberek, sem a tárgyak, sem a hivatásunk és ehhez hasonlók rabjaivá! Nos, a Jóisten bölcs. De mennyire, hogy az! Ő ismeri a gyengeségeinket, ezért játssza a játékát, ami egy szabadító játék, hogy győztesen kerüljünk ki a kötődés játszmájából. Szabadító játék! Ő szabadít meg engem, egyedül képtelen vagyok megszabadulni. Nézzék a megtört emberi természetet, aminek az lenne a feladata, hogy Isten szívéből kiindulva, Isten szívében legyen otthona, és visszatérjen Isten szívébe! Azt hiszem, ha ezt így értelmek, akkor megértik a kifejezéseket. Ez a mi fő feladatunk. Tehát a következtetés: A Jóisten szeretne segíteni nekünk, hogy ne tévesszük össze a földi dolgokat, a földi javakat, a földi lakhelyeinket örök otthonunkkal, az örök és végtelen Istennel.

(Kentenich atya 1965-ös beszédei-
nek szerkesztett változata. Megtalál-
ható a *Kentenich olvasókönyv családok számára* 338–342. oldalain.)

Schönstatt útja

Már az is nehéz dolog, hogy önmagunkat átadjuk a kegyelemnek, hát még az milyen nehéz, hogy egy egész családot a legszentségesebb Szentháromság, vagy a Názáreti Szent Család képére alakítsunk! Mindig így volt ez, mégis a mai időkben az összes életfeltétel sokoldalú elgyökértelenedése következtében a családok szentélyében mutatkozik a legerősebb pusztítás.

Ha a schönstatti Szűzanya egy új emberi társadalmat és egy új ember-típust akar formálni, akkor az összes kegyelmi erejét arra kell összpontosítani, hogy teherbíró schönstatti családokat alkosson, és ezek számát megsokszorozza. Ahhoz, hogy valakiből keresztény személyiség váljon, megfelelő légkör kell, ami körülveszi. Ha a mai ember kiszolgáltatja magát körülvevő nemkeresztény légkörnek, akkor az komoly nehézséget szül. Nem elég az, hogy alkalmanként szert tegyünk keresztény tartalmú információkra. A légkörnek kell kereszténynek lennie. Ha a Szűzanya hozzánk jön a házukba, akkor az egész élet keresztényien alakul. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a nap folyamán sok apró dologban találkozunk a Szűzanyával. Például reggel csörög az ébresztőóra – ez egy jel –, a Szűzanya ébreszt

minket. A Szűzanyát mindig a Jóistennel együtt látjuk. A schönstattiak nem tudják külön elképzelni őket. Mások gyakran csinálnak ilyet, de mi azt nem tudjuk. A napunk első Mária-jelenése az ébresztőóra. Ez üzenetet hoz nekünk. Persze nem olyan fontos üzenetet, mint a fatimai jelenés. Mit mond nekünk ez a jelenés? Kelj fel! Ha fekvé maradunk – Kentenich atya a fiataloknak azt mondta –, az az első rothadt körte, amit a Jóisten fejéhez vágunk.

Így kezdődik a Szűzanyával, a Jóistennel való találkozásunk egy egész láncolata. Ezt nevezzük a gondviselésbe vetett hitnek. Ez schönstatt első üzenete, a gyakorlati életbe vetett hit. Így fedezzük fel a Jóistent, a Szűzanyát az emberek mögött, akikkel találkozunk. Tehát eleven hitet élünk az egész nap folyamán.

Schönstattba jön a Szűzanya, és többet szeretne! Nemcsak azt szeretné, hogy felfedezzük a Jóistent vagy az ő jeleit észleljük, hanem azt szeretné, ha a mindennapi életünket a vele való szövetségből alakítanánk: ez azt jelenti, hogy újra és újra megajándékozunk a Szűzanyát a szeretet tetteivel, hozzájárulunk az ő kegyelmi tökéjéhez. Például ha padlót tisztítok, ha főzök, akkor azt mondom: „Ezt

.....
...jön a Szűzanya
és többet szeretne!
.....

neked ajándékozom”, és így a hétköznapi cselekvés szeretetté válik. Az életformánk a hit és a szeretet, amely átjárja az egész napot. Ezért mondja Kentenich atya, hogy „vegyék a Szűzanya képét, és helyezték el az otthonukban, a lakásuk díszes helyén”. Így a lakásuk kis szentélyé válik, ahol a kép kegyelmet közöl, szent családi életben szent család formálódik. Otthonunkban ezáltal keresztény légkör jön létre. Megéljük, hogy Isten vezet minket, szeretetünkből adjuk a cselekedeteinket válaszul a hívására. Nem az a lényeg, hogy nagyon sok keresztény dolgot csináljunk (énekeljünk, imádkozzunk), az is jó, de nem az a fontos. A lényeg az, hogy a mindennapi életünk váljék hitből való életté. Azáltal, hogy áttetszővé tesszük a dolgokat a Jóisten számára, és ezekben a Jóisten hívását látjuk, együtt élünk

a Jóistennel és a Szűzanyával, és ez a mi életformánk. Szívesen fejezzük ezt ki úgy, hogy szeretetszövetségre lépünk a Szűzanyával, ami azt jelenti, hogy rendelkezésére bocsátjuk magunkat, és ő is rendelkezésünkre bocsátja magát. Neki ajándékozunk az életünket, mindazt, amit teszünk, és ő önmagát ajándékozza nekünk, megajándékozva bennünket szívének gazdagságával. A Szűzanya szívében nagyon mély szeretet él Jézus iránt. Azáltal, hogy odaajándékozza magát nekünk, szívünkbe árad az ő szeretete.

A szeretetszövetséget a szentelésben kötjük meg. Ez úgy történik, hogy egy külön szertartáson a Szűzanyának szenteljük magunkat. Ezt lehet családnapi alkalmával vagy a házi-szentélyben. Ezáltal a schönstatt mozgalom munkatársaivá válunk. Azt mondjuk, hogy a házuk a szeretet háza. Ezt a Szűzanya teszi lehetségessé.

1992. április 24., péntek

Krisztus feltámadt

„Krisztus feltámadt, valóban feltámadt!” – ahogyan a keleti Egyház hirdeti. Ez a „valóban” azt üzeni nekünk, hogy a remény nem illúzió, hanem igazság. Az emberiség útját húsvét után a remény jellemzi, és már gyorsabban halad. Ezt mutatja nekünk a feltámadás első tanúinak a példája. Az evangéliumok beszámolnak arról a jótékony sietségről, amellyel húsvét napján „az asszonyok futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványoknak” (Mt 28,8). Miután pedig Mária Magdolna „elfutott, és elment Simon Péterhez” (Jn 20,2), János és Péter „ketten együtt futottak” (vö. v. 4), hogy felkeressék a helyet, ahol eltemették Jézust. Miután pedig a két tanítvány találkozott a Feltámadottal az emmauszi úton, húsvét estéjén „késedelem nélkül útnak indult” (Lk 24,33), sietve futottak be jópár kilométert, emelkedős úton, a sötétben, mivel húsvét zabolátlan öröme lángolt a szívükben (vö. v. 32). Ugyanez az öröm lobogott Péterben a Galileai-tó partján, amikor a feltámadott Jézust látva nem tudott tovább ott maradni a bárkában a többiekkel, hanem rögtön a vízbe vetette magát, hogy gyorsan kiúszva találkozzon Vele (vö. Jn 21,7).

Húsvétkor tehát felgyorsul az utazásunk, s futássá válik, mivel az embe-

riség látja már útjának a célját, sorának az értelmét, Jézus Krisztust. Arra nyert meghívást, hogy odasieszen Hozzá, a világ reménységéhez.

Siessünk mi is, hogy növekedésnek induljon bennünk a kölcsönös bizalom útja: bizalom az emberek, a népek és a nemzetek között! Engedjük, hogy megleljen minket húsvét örömhíre, a fény, amely megvilágosítja a sötétséget és a homályt, amelybe túl sokszor beleburkolózik a világ.

Siessünk, hogy leküzdjük a konfliktusokat és a megosztásokat, s megnyissuk szívünket az előtt, akinek a leginkább szüksége van erre.

Siessünk, hogy bejárjuk a béke és a testvériség ösvényeit! Örvendjünk a remény konkrét jeleinek, amelyek eljutnak hozzánk megannyi országból, kezdve azokon, amelyek segítséget és befogadást nyújtanak mindazoknak, akik a háború és a szegénység elől menekülnek!

Az úton persze vannak még olyan kövek, amelyekben megbototha-

tunk, amelyek nehezé és fáradtságossá teszik a Feltámadott felé tartó sietésünket. Hozzá intézzük fohászunkat: Segíts, hogy Feléd siessünk! Segíts, hogy megnyissuk a szívünket!

Magyar Kurír

Veled az úton mozgásban

– mozgáspedagógia: a kentenichi kerék egyik fontos küllője

Rejtvény!!! Ki találja meg – mondjuk öt pirospontért – a rovatcímben rejtőző önellentmondást? (Rávezető segítséget az előző Oázis pedagógia-cikkében találhatunk! Emlékszünk rá, ugye?)

Soha nem vagyok kész.

Na, elárulom a megfejtést... A 'pedagógia' szó eredetileg 'kisgyerekeket vezetést' jelent – Kentenich atya organikus pedagógiájának márpedig az a különlegessége, hogy *nem csak a gyermekek* nevelését/nevelését foglalja magába. Az organikus pedagógia az *emberi élet egészén* átível az önnevelés által, illetve úgy, hogy fölfedezzük: Istenünk és Szűzanyánk folyamatosan nevel minket. „Életünk végéig fog bennünket (...) vezetni a gondviselés istene. Az Atyaisten örökre megmarad kedvenc gyermekei nagy nevelőjének. (...) Ezért nagy illetlenség lenne azt gondolni, hogy már 30, 40, 50 éves vagyok – ha magamra gondolok, 80 éves –, az Úristen most már békén hagy. Nem fog békén hagyni! Miért nem? Amíg élünk, nevel minket. Én sem mond-

hatom tehát, hogy már kész vagyok. Soha nem vagyok kész. Viccesen azt szoktam mondani, hogy legfeljebb a halálom után leszek kész, ... majd akkor fejeződik be a nevelésem. Tudják, ha ehhez tartom magam, akkor mindig éber maradok, soha nem leszek makacs és merev. Soha ne akarjunk készen lenni, maradjunk mindig mozgásban!” – tanított a Milwaukee-beli házaspárokkal együtt minket is Kentenich atya.¹

Tilmann atyánk pedig gyakran biztatott minket arra, hogy találjuk meg, mi a „mi Schnöstattunk”, az a kis szelet a hatalmas rendszerből, ami nekünk személy szerint a legfontosabb. Ennek példájára, ha most megkereshetném, mi is az „én organikus pedagógiám”, biztosan a *lélekmozgást* kísérő sajátosságát emelném ki aranyérmes, de legalábbis dobogós kedvencemként. A másik személy lelkének mozgásával egyrészt akkor tudok együtt mozdulni, ha eleven érzékeléskapcsolatban állok vele – nemcsak, hogy meglátom a szavai/tette/viselkedése mögött a teljes személyt, hanem magamban is igyekszem felkutatni azt az érzést, saját élményt, ahol *bennem is* megmozdul valami, és így tudok kapcsolódni őhöz.

Másrészt pedig az is segíthet nekem, ha a másik embert nemcsak pillanatnyi állapotában látom, hanem úton levőnek – azt is látom, hova tart, milyen életszakaszban van most, és Isten milyen szép gondolatát fogja majd megvalósítani. Például a kaktusz-kamasz odamordulásából azt is kihallom, hogy neki most igenis az az életfeladata, hogy belülről húzódnak, bebábozódnak készítse elő a felnőtté bontakozását. Vagy a 3-4 éves kisgyereket nem erőltetem, hogy igenis ossza meg a homokozóban a játékát a másik gyerekkel, hanem arra gondolok, hogy lám-lám, épp most alakul ki benne a magántulajdon tisztelete, először is a saját tárgyai révén. Jó ezekről a korszakokról tudni, és nem csak meghökkeni majd az – akár magunkban is – felmerülő érzéseken, szavakon.

¹ Kentenich olvasókönyv családok számára, 31. oldal.

Ha megkérdeznénk valakit, hogy hány fejlődési szakaszt tudna kapásból felsorolni, a dackorszak meg a kamaszkor említéséig sokan eljutnának, és még néhányan bizonyára hozzátennék az életközepi válságot is. Mi, schönstattosok, organikus pedagógusok, a házaspárok útján járatosak, bizonyára többet is föl tudnánk sorolni a 15 stációból, amire az organikus pedagógiában az emberi lét útját beoszthatjuk.² Gondolhatunk arra például, hogy a korai felnőttkorban (22–40 évesen) az első ideiglenes önmegvalósítás igénye, az önvizsgálat, a meglepedés fázisai váltakoznak, gyakori válságot (váltóállítást) hordozva magukban. Vagy szép, ha tudunk róla: a 45-60 éves kor körül bekövetkező életszakasz megint csak egy válsággal járó kor (és nem azonos az életközépi válsággal): a benne járó ember egyszerre tapasztalja magán a testi hanyatlás egyre hangosabb jeleit és ezzel párhuzamosan a szellemi kiteljesedést. Vagy tudhatjuk (és készülhetünk is rá), hogy az érett felnőttkor, az öregség nemcsak a testi elgyengülés, hanem az életösszegzés, és végül az Istenre való gyermeki ráhagyatkozásnak is a korszaka. Mint egy létra fokai, úgy követik egymást ezek a fázisok, nem hagyhatunk ki egyetlen sem, és az utolsóhoz érve végül majd eljutunk az istenközelséghez: hazajutunk. Szép, ha fölismerjük ezeket a neveltjeinkben, és egy irányba tu-

dunk mozdulni az épp aktuális folyamatokkal. És nagyon szép, ha magunkban és másokban fölfedezve az egyes életfázisokat, irgalom és megértés ébred bennünk!

Kentenich atyánk egy másik alapvető tanításában is használta a létra képét: az esti utóízleléskor a nap minden kis eseményében fedezzük fel Isten jelenlétét és üzenetét. „Felállítom az értelem és a szív létráját. Minden esemény csúcán meglátom Istent (...) Ezzel létrát állítottam az értelemnek, és meglátom az irgalmas Istent. Hol találkoztam Istennel az életemben? Létrát állítottok a szívemnek is. Akkor elmondom Istennek, hogy láttam őt, hogy tudom, hogy minden tőle jön, és megköszönöm neki. Ez az igazi vallásosság, az igazi lelkiesség. Ez a 'szüntelenül imádkozzatok!' felhívás megvalósítása. Ez egy állandó érzékeléskapcsolat Istennel. Ezt kell elsajátítanunk.”

Milyen szép lenne, ha mindkét értelemben megtanulnánk a „létránkat” használni! Milyen szép lenne, ha – nemcsak a nap végén, de életünk nagyobb összefüggéseire is visszatekintve – föl tudnánk fedezni, hogy életfázisaink egy-egy létrafoka nemcsak fáradtságosan megmászható volt, hanem közelebb is vitt Hozzá! Milyen szép lenne, ha ennek a – most még előttünk álló – nyárnak a végén utóízelve azt is fölfedezhetnénk, hogy a sok egymással és Istennel megélt élményen keresztül közelebb is jutottunk Hozzá!

Jó nyarat, sok és örömteli testi és lelki mozgást, eredményes létramászást mindnyájunknak!

Pécsi Rita és Ébényi Anna

² Részletesebben lásd Uzsalyné Pécsi Rita: *A nevelés az élet szolgálata 1.*, 49. oldal.

Veled az úton

Ha a mottóra gondolok, akaratlanul is eszembe jut, hogy a gyermekeinket csak vendégként kaptuk, az ő életük, az útjuk végső soron nem a miénk. Van ebben szerintem egy nagy erő, és talán a hétköznapi ajándékká válhatnak ebben a szemléletben, hiszen így tudatosíthatjuk: a nehézségek nem tartanak örökké, a folyton járó mókuserék nem jár majd örökké.

percet lefoglalnak maguknak. De szép íve van ennek a mindennapokban: megtapasztalni, ahogy az eleinte csak babakocsi-ban fekvő gyerek 5-6 évvel később már egyedül biciklizik két keréken, és ha kedve van hozzá, követ téged. Jobb esetben, mert néha bizony önálló utakon jár. :)

Azt hiszem, a házastársi szövetségünk az, amiben bízom még, hogy a gyerekek terelgetése mellett igazi támaszt nyújt. Adunk egymásnak. Hogy amikor majd a saját útjukra lépnek, mi is folytathassuk egymással az utunkat. Amibe pár évre a gyerekek is becsatlakoztak.”

.....

...a házastársi szövetségünk az, amiben bízom...

.....

Azon gondolkodom, ad-e a Jóisten elég bölcsességet, hogy minden gyerekünket tudjuk úgy terelgetni, hogy az életük kezdete, a gyerekéveik felnőttkorukra majd kincsesládává váljanak, amihez bátran nyúlhatnak. Tud-e majd segíteni a Szűzanya elengedni a gyermekem kezét, amikor ő majd számomra idegen, más útra lép? (Ebben Ő nagy példa, ahogy kíséri a kereszthez a Fiát, és elengedi őt – úgy is, hogy nem feltétlenül érti.) Kisgyerekesként persze ezekben szinte képtelenség belegondolni, hiszen a gyerekek jelenleg minden

Nyári utakon

Itt a nyár a nyakunkon, már most is mezítláb futkosnak a gyerekek, és legszívesebben fagyit ennének reggel, délben, este. A nyár a gyerekek, kisgyerekes családok életében egy „másik üzemmód”. Nem kell időre menni, kelni, feküdni. Ledobhatjuk az iskola kötöttségeit, van idő játékra, alkotásra, pihentető semmittevésre.

Kincset ér ez a pár hónap a gyerekek fejlődésében és a családok életében is. Kincset ér a teremtett világ védelmében! Ebben az időszakban a legkönnyebb megtenni azokat a lépéseket, amik télen, azaz a tanév során nem férnek bele az időnkbe.

Hulladék csökkentés:

- Rengeteg helyi és szezonális termény áll rendelkezésünkre a piacon, de még a boltok többségében is, amiket csomagolás nélkül megvehetünk. Kis keresgéssel olyat is találhatunk, ami a közelben termett. Egy nyaralás alatt is megoldható így az étkezés egy része.
- Kulacsot érdemes bekészíteni minden táskába. A vízbe dobott friss menta vagy citromfű levél akkor is kellemessé teszi a vizet, ha már megmelegedett.

- A közös sütités, édességkészítés nemcsak jó program, hanem a csomagolás is kevesebb és környezetbarátabb.

Energia:

- Kevesebbet égnek a lámpáink, és fűteni se kell, ezzel még dolgozunk sincs.
- Beindíthatjuk bioszolár ruhaszárítónkat, amin UV szűrős folttisztító is van.
- A hűtést megoldhatjuk természetesen: hajnali szellőztetéssel, a sötétítő függönyök behúzásával vagy az erkélyajtó, ablak vizes lepedővel való letakarásával.
- Személyes komfortunkat fokozhatjuk, ha vizes törülközőt teszünk a nyakunkba

Utazás:

- Elő a biciklivel, görkorikkal, rollekkal! Végre nem kell reggel sietni, van idő gyalog vagy kerékpárral menni a dolgunk után.
- A tömegközlekedés mindig igazi kaland, és most az ára miatt is vonzóbb.

Talán ilyenkor a kutyuk is kevesebbet kerülnek elő, többet mozgunk, természetes forrásokból töltjük fel szervezetünk vitamin készletét, és több időt töltünk a természetben túrázással, kertészkedéssel. Rácsodálkozhatunk a teremtett világ tökéletességére és szépségére. Utunkon velünk van az Isten minden fűszálban, hangyában és hegycsúcsban. Ha így nézzük, könnyű tenni a védelméért!

Ozsvári Csaba

Ozsvári Csabának 15 évvel ezelőtt, 2009. július 9-én, Óbudaváron, a szentélyünk mellett, egy szentmise után, amelyen feleségével, Imrivel együtt Istennek szentelte az életét, váratlanul megállt a szíve. Szövetségi családok Tilmann atyával és Gertrúd-Mária nővérrel vették körül Őt és azt a helyet, ahol a Mennysorság megérintette a Földet. Milyen embernek ismerték meg őt barátai és családja?

☉ Évekig csak tudtam Csabáról, hogy ötvösművész, de a munkáit nem ismertem. Amikor készen lett a Szentély, elhozta az ide készített egységkeresztet, és én akkor nem találtam szavakat. Olyan kifejezőnek találtam az egységkeresztet. Annak, aki nem érti, hogy mi a szerepe Máriának az Egyházban, mi a szerepe Jézussal kapcsolatban, hogy csak rá kell tekinteni a keresztre, és ott van a Szűzanya kehellyel, és rögtön világos lesz, hogy hogyan kell ezt érteni.

☉ Beszélgetéseinkben a Szentlélek volt velünk. Csabán érezhető volt, hogy imádságos ember, tapasztalt a lelki életben, tisztán látó és tisztán gondolkodó. Manapság ritkán ismerünk meg olyan embert, aki a szerénységével és az alázatával az Egyház nagy szentjeire hasonlít. Ő ilyen ember volt. Nekünk Csaba az „új embertípus” is volt, akit Kentenich atya akart ajánlani az Egyház számára.

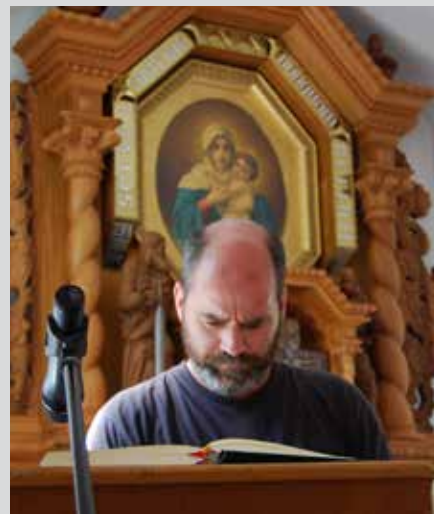

☉ Alkotásait nem lehet különválasztani a személyiségétől, attól, hogy milyen ember volt. Minden alkotása, és művészetének alakulása mintegy lelki napló is, beszél az ő istenhitéről, kapcsolatáról Krisztussal, Máriával. Kiolvashatjuk belőle a Jézus iránti forró szeretetet, a hitelességet, a mélységes hitet és a hűséget az Egyház tanításához.

☉ Minden reggel, amikor Óbudaváron leültünk a reggelihez, megjelent mosolyogva az ajtóban, kezében egy kancsóval, és az ebédlő megtelt a kávé illatával. Két fontos feladatot vállalt az Ozsvári házaspár a szűkebb közösségünk életében. Az egyik a reggeli kávéfőzés, a másik a sekrestyési teendők voltak. Ez a két feladat választás is jellemző Csabára. Örömmel vállalták a szentmisék előkészítésének feladatát, de Csaba a magasztos gondolatok mellett életvidám ember volt. A kávéfőzést

ugyanolyan szeretettel és hűséggel végezte, mint az oltárszolgálatot. Igazi művészet mások életébe örömet, értéket vinni minden feltűnés nélkül, „művészi allűrök” nélkül, csendben, ahogy a balzsam és a kávé illata betölti a házat.

- ⊙ A csoportos beszélgetéseink során egyszer csak megszólal, rendkívül szerényen, már-már mentegetőzve, és mond valamit, ami mindannyiunk számára hirtelen nagyon fontos, előrevivő, és ami kimozdítja a holtpontról a megbeszélést. Ahogy huncut szemekkel mond valami tréfásat. Ahogy a műhelyében áll, körülötte szerszámok, hirtelen előkap egy eldugott remekművet valahonnan, és lelkesen magyarázza a részleteket, majd hirtelen elhallgat, és egész magatartásából az a meggyőződés sugárzik, hogy ez a fantasztikus mestermunka pusztán csak gyatra emberi játék, amely nem ér tulajdonképpen egy fabatkát sem Isten hatalmas lényéhez és művéhez képest.
- ⊙ Megilletődöttséget éreztem rajta azzal kapcsolatban, hogy ő sokszor megtapasztalta, megérezte, hogy milyen nagy az Isten, milyen nagy lehetőség az élet, milyen nagy ajándék az Egyház, és ő mindennek része lehet. Az, hogy világszép tárgyakat alkotott, csak növelte az alázatát, mert abban merült el, akit ábrázoltak a tárgyai. Isten munkatársává fogadta.
- ⊙ Papa a lelki dolgokra nagy hangsúlyt helyezett, de ugyanúgy a nagyon emberi oldal, a jó étel, a jó bor is szorosan hozzátartoztak az életéhez. Teljesen egyensúlyban volt nála a két oldal. Nekem a lelki szegénységről Ő jut eszembe. A betlehemi jászol szegénysége, szerénysége. Nagyon tiszta, egyszerű hite volt. Nem voltak saját magyarázatok, hogy így meg úgy, ő azt vallotta, amit az Egyház mond. Ehhez nagyon ragaszkodott. Nagyon mélyen hitt, de nem bonyolította túl a dolgokat.
- ⊙ Kedves Csaba! Mindig csodáltam szerénységedet, szolgálatkészségedet, nagy művészi tehetségedet. De mióta meghaltál, velünk élsz. Nap mint nap imádkozunk a Jóistenhez, hogy a közbenjárásodra ajándékozzon meg bennünket, fiainkat, családtagjainkat a te mély hiteddel. Nagy ajándék volt, hogy itt lehettünk a halálozódkor, azóta mindig nosztalgiával, vágyakozással gondolok rá: én is szeretnék így meghalni. Szentmise után, a barátaim, családom körében, miközben Tilmann atya fogja feleségem kezét, Gertrúd-Mária nővér az asszonyokkal imádkozik a kápolnában. Tudom, ez nem kívánságműsor, de mégis, akárhányszor erre jövök, mindig ez jut eszembe.

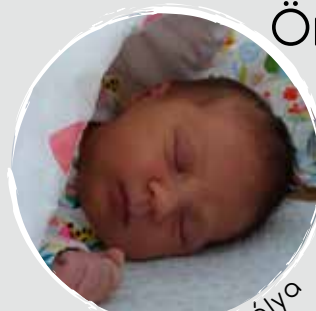

Örömeink

Sipos Mirella Sára

Csabai Zsolya

Katona Zoltán Péter

Horváth Lili

Salamon Abel

Ther Alíz

Szauer Mihály

Paulovics Teréz

Takács Leilla

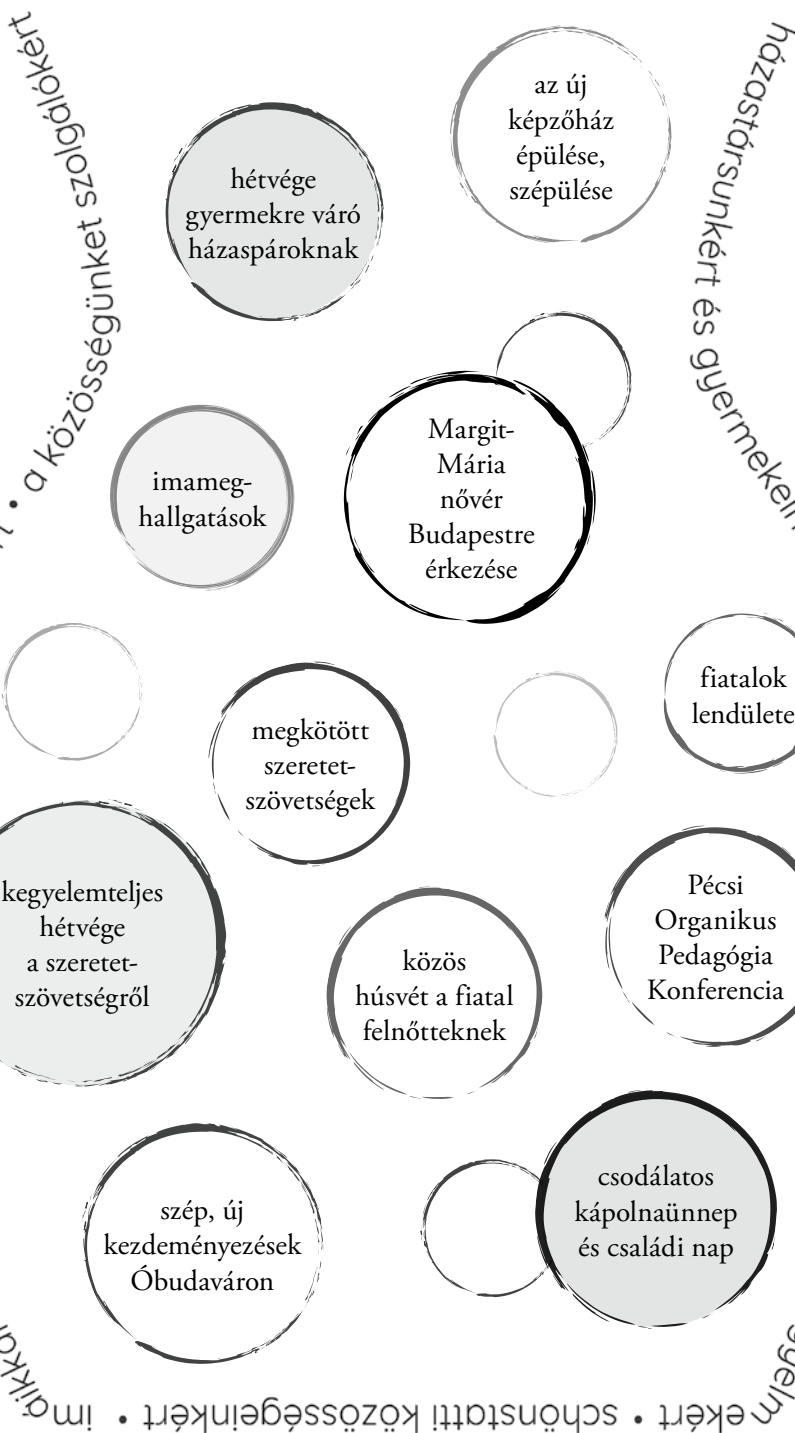

Geri Klára és Oroszi József

Ferencz Ágnes és Pomogyi Tamás

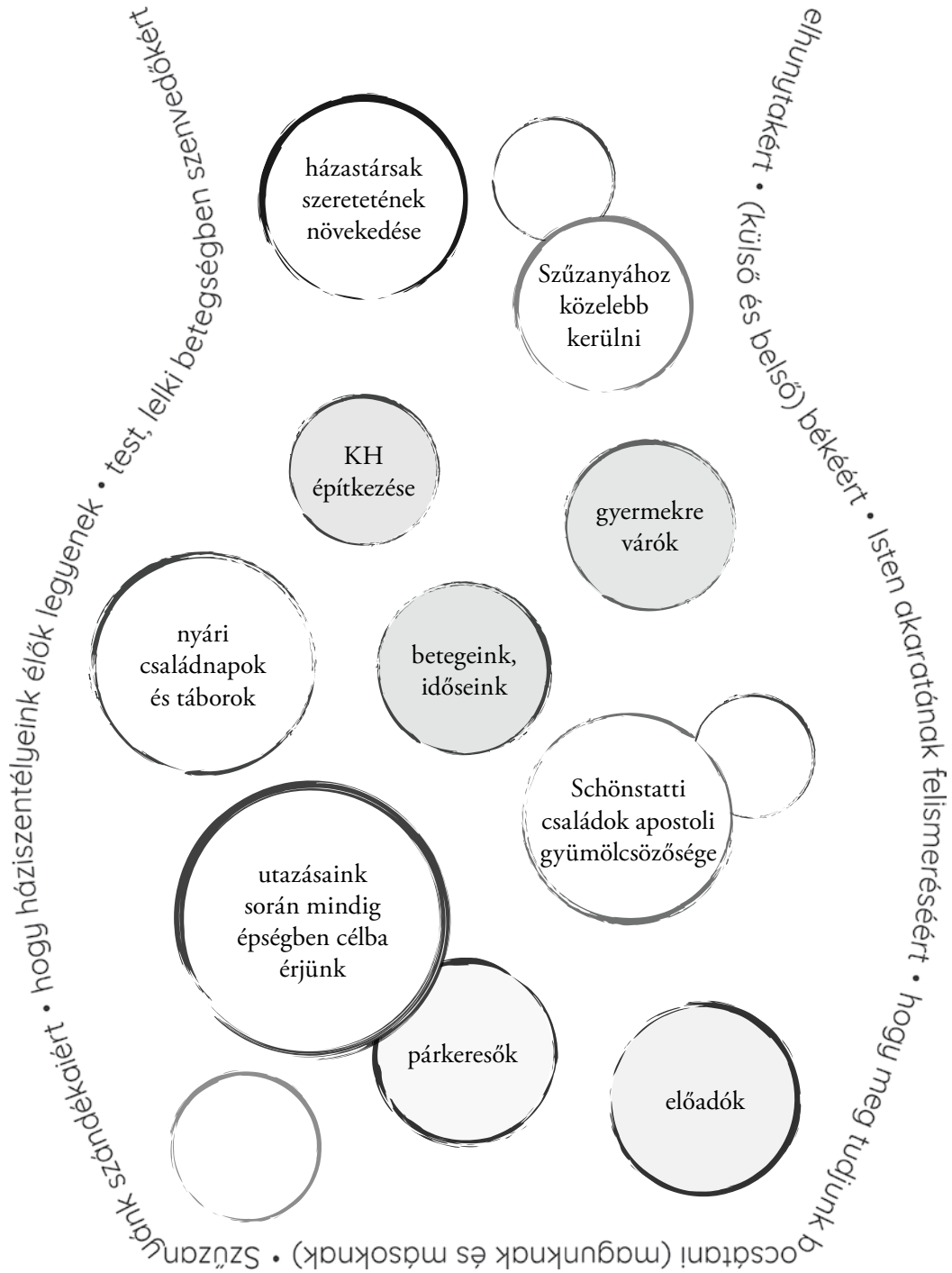
HÁLA • HÁLA • VAN BORUNK • HÁLA • HÁLA

Ez a lap kivágható.

KÉRÉS • KÉRÉS • NINCS BORUNK • KÉRÉS • KÉRÉS

Istenlovafarka

Jómagam egyetemista koromig nem találok a növényre, és ételként sem láttam elkészíteni. Egy, a város melletti tanyavilágban működő gazdaságba látogattunk el egyszer egy hajnalon, ahol már német rendszámú hűtőkamionok várták, hogy a szorgos szedőmunkások felrakják az aznapi termést. Csak április elejétől terem május végéig, rövid a szezonja, és sokan rajonganak érte. Görög neve, az aszparagosz, friss hajtást jelent. Ebből származik a magyar spárga elnevezés, de találkozhatunk még a címbéli mellett a Szent György lova farka, nyúlárnyék vagy csirág nevekkel is.

Azóta viszont megszerettem, nagyon. És már a gyerekek is nagy örömmel eszik. Sok változatban próbáltuk, levesként, salátának, csőben sütvé, de a legegyszerűbben elkészítve a legjobb számunkra.

A jól megmosott spárga száráról az öregebb, elfásodott részt letörjük. Ahol pattanva eltörik, onnan a csúcsa felé tartó rész a megfelelő. A letört fás részt eltehetjük, és finom alaplevet tudunk belőle főzni levesekhez például. A megtisztított sípokkal semmi más dolgunk nincs, mint hogy egy serpenyőben hevített olívaolajra tegyük, és közepes lángon sütvé, időnként megrázva-

megforgatva megvárjuk, míg szépen barnás-foltosan megpirul. Ekkor elzárjuk alatta a tüzet, egy nagyvonalú mozdulattal egy nagyvonalú adag vajot dobunk rá, ami elolvadva szépen bevonja a zöld, vagy éppen fehér spárgáinkat, attól függően, hogy a piacon vagy boltban melyikre esett a választásunk.

Tányérra tálalva megszórjuk durva sóval, suhinthatunk rá néhány reszelés parmezán sajtot, és ha még fokozni szeretnénk az egyébként is zseniálisat, akkor adjunk hozzá langyos hollandi mártást. Ez utóbbihoz négy tojássárgáját összekeverünk egy melegíthető tálban egy evőkanál hideg vízzel, és habverővel addig verjük, amíg kivilágosodik, és apró buborékok lesznek a tetején. A habosra kevert tojássárgáját gyöngyöző víz fölé tesszük, és 4-5 percig folyamatosan keverjük, amíg el nem kezd sűrűsödni. Fontos, hogy alatta ne forrjon a víz, és a tál ne is érjen bele, mert akkor rántottát készítünk, és nem mártást... Ha a tojás már nem folyós, levesszük a vízfürdőről, és 10 dkg olvasztott és langyosított vajot csorgatunk bele apránként, miközben folyamatosan keverjük. Végül sót, borsot és frissen facsart citromlevet teszünk bele, és kész is!

A spárga zöld íze, a karamellizálódott lágy külső, a még roppanos belső, a gazdagon vajas, frissítően citrusos mártás és az érett sajt fűszeressége fantasztikus kombináció, bármely napszakban, bármikor fogyasztható, családi gourmet-vacsorának is tökéletes.

És a bor, az elmaradhatatlan. Szinte klisészerű, hogy a világon mindenhol a jó savú, bodzasesegres-csalános-trópusi gyümölcsös jegyekben gazdag Sauvignon Blanc-t ajánlják. De jobbat még nem találtak hozzá... Én az Ikon Pincészet balatonboglári 2023-as borát nyitottam. Nem bonyolult, jól iható, friss, füves-bodzás aromatikájú bor. Igazán élvezetes kísérője a pirított spárgának.

Gyerekszój

G. és M. műanyag halacszkákkal játszanak, közben komolyan beszélgetnek:

M: – Nagyon szépek a halaid! Csak fontos, hogy tenyészteni is kell őket.

G: – Én mindennap tenyésztem őket!

Az öt és fél éves Beki viszonylag szabályos sorokban „teleírt” egy lapot. A nevét tényleg leírta nagy nyomtatott betűkkel. Mutatja a nagymamájának, hogy milyen jól tud már írni. Nagymama megkérdezi:

– És mit írtál?

Erre Beki csodálkozó szemekkel néz rá:

– Hát azt nem tudom. Olvasni még nem tudok!

Ötévesem vígan dalolászik.

– Saabad péntek, saabad sombat! Saabad sappanozsni...

Gondoltam, beszállok én is:

– ...szabad az én galambomnak egy-pár csókot adni!

Mire undorodva rám néz:

– Apa! Egy galambbal csókolózsni?! Fúj.

– Mamaa, kérek inni egy icipicit!

– Jó, de tényleg csak picit, eleget ittál a vacsoránál.

– Jó Mama, mennyit hozol? Ennyit? (Mutatja az ujjával.)

– Szerintem most csak ennyit. (Én is mutatom a 2 ujjammal.)

– Hááát, Mama, ha vékonyabb ujjaid lennének, akkor sokkal többet tudnál hozni!

Fagyizom a gyerekekkel. Ötévesemben felbuzog az igazságérzet:

– Apa, vigyünk egy fagyit a Mamának is!

– Szerintem túl fogja élni, hogy ebből most kimarad.

– Nem hiszem. Ha kimalad Mama egy fagyizásból, akkor mindig begolyózik.

Nagyobb, ajtócsapkodós balhé volt a két fiú közt. Kicsivel később Guffi jön le az emeletről, megy a konyhába.

– Na mi a helyzet Guffi, szent a béke?

– Hát, még nem tudom, de mindjárt elrendezem itt a dolgokat... – és kiveszi a hűtőajtóból a tábla csokiját.

– Mama, mi lesz az ebéd?

– Karalábéleves és csirkés-spárgás tészta.

– Jó, akkor én karalábélevevest kérek karalábé nélkül és a tésztát spárga nélkül.

Óbudavári hírek

Hála Istennek minden hétvégén voltak vendégei a központnak. Köszönjük a szervezők, házigazdák, előadók, miséző atyák, lelki kísérők szolgálatait.

A negyedik szövetségi évfolyamnak köszönhetően folytatódik a kertek építése, szépítése, karbantartása. A Mária-kert komoly munkálatai is elkezdődtek – az alföldi homokhoz szokott kertépítő mester igen meglepődött a rengeteg kő előbukkanásán. Az okos sziklára épít... E sorok olvasásakor remélhetőleg már lehet is gyönyörködni a megeredt növényekben.

Az új épületben folynak a gépészeti munkálatok, a Tilmann-ház külső színezését is elkezdjük előkészíteni, a Kultúr pedig új kerítést kap.

Legfontosabb hír, hogy új munkatárssal bővült a központ csapata, májustól Bicsák Csaba is nálunk dolgozik, fogadjátok őt szeretettel!

Beszámoló a tavaszi zsinatról

Az idei tavasz különösen virágzóan kezdődött számunkra, hiszen rögtön az elején két hétvégét is Óbudaváron tölthettünk. Az első hétvégénk a munkaszombaton fizikai, a második a tavaszi zsinaton lelki munkálkodással telt.

Ez egy különleges zsinat volt, mert idén az előadók és a házigazdák mellett meghívást kaptak a csoportvezetők is, hiszen az idei jelmondatunk a szentélyünk neve is egyben. Nagy várakozással és egy kis izgalommal készültünk Óbudavárra. Várakozással, mert tudtuk, és már sokszor megtapasztaltuk, hogy Óbudavár elcsendesíti a fejünket és kinyitja a szívünket, és izgalommal, mert fiatal, első zsinatozóként nem tudtunk, hogy hogyan leszünk otthon ebben a helyzetben.

.....
Az okos sziklára épít...
.....

Már az első este szeretetteljes légkört varázsoltak nekünk a házigazdák, úgyhogy ezzel a lelkülettel kezdtünk bele szombaton a munkába. Délelőtt egy atya-tanulmány segítségével hangoltuk rá a szívünket kápolnánk karizmájára, rögtön a lényegét a fókuszba helyezve, majd a nap további részében kisebb csoportokban engedték közelebb magunkhoz a jelmondat mellérendelt értékeit, ezáltal is keresve, hogy számunkra mit jelent: „Egymásba írt szívek”.

.....

...megéjük az
összetartozást,
a szívünk közös
rezdülését.

.....

Talán nem véletlen, hogy amikor a személyes megszólítottságunkat kerestük ebben a témában, akkor a „Táborhegy-otthonunk” mellérendelt értékkel foglalkozó kiscsoportban találtuk magunkat. Mert ekkor megéreztük, hogy megérkeztünk, itt mindig otthon vagyunk. És hogy ez nem a körülményeken múlik, vagy azon, hogy ki vezeti a kört, vagy milyen előadást hallgattunk éppen. Mert Óbudavárra hazajövünk, megéjük az összetartozást, a szívünk közös rezdülését, a mély tapasztalásokat a társainktól, és mindezt hazavisszük. Hazavisszük a szívünkben az otthonunkba, a családcsoporthunkba, hogy a schönstatti közösségért vállalt munka által tovább éljen ez a „Táborhegy élmény” bennünk és a hétköznapjainkban.

Ezt a nevet már most szeretjük, ugyanakkor feladatot is látunk benne. Ha szeretnénk hitelesen kapcsolódni és lelkesen mögé állni az „Egymásba írt szívek”-nek, akkor dolgunk van vele, hogy ne csak szép elméletekről, és ideálokról beszéljünk, hanem valóban hitelesen életre is váltsuk azt, amit ez számunkra és a Schönstatt család számára jelent. Ez kihívás, de vonzó kihívás!

Új Húsvét

A szent három nap közös ünneplésére való meghívásra először bizonytalan választ adtam még Rékának. Évek óta van ennek az ünnepnek számomra egy ismerős helye és kerete Bakonybélben. Ahol otthonosan érzem magam. Azt is látom, hogy fontossá vált számomra a liturgia sok eleme. Aztán igent mondtam, éreztem a vágyódást arra, hogy egy kisebb közösségben ünnepeljek. Attól kezdve, hogy eldöntöttem, az sem zavart, hogy szinte semmi részletet nem tudtam a nagyhétig. Bíztam abban, hogy jó helyen, jó emberek leszünk együtt, akik számára az Isten biztosan fog ajándékokat adni. Kíváncsian érkeztem, és próbáltam megtartani ezt a nyitottságot. Nem várni semmit, benne lenni abban, ami épp van, amit az Isten tartogat számomra.

Egy kis közösségben voltunk ott Óbudaváron, közös étkezésekkel, megosztásokkal, de közben szabadon hagyva az elvonulás lehetőségét mindenki számára. Egyenként beletehettük a közösbe a saját részünket. Az ünnepi díszítéssel, a liturgiában való szolgálattal, olvasással, énekléssel, elmélkedéssel. Azzal, hogy kimondtuk egymásnak, amivel érkezünk, fájdalmainkat és örömeinket. Így válhatott sajátunkká az Új Húsvét. Hálás vagyok a szervezőknek, hogy létrejött az esemény, hogy adtak egy olyan alapkeretet, amiben ez megtörténhetett.

Nagyszombaton éjszaka, a feltámadást ünneplő liturgián, ahol a prédikáció helyén szabadon elmondtuk, kinek mit jelent a feltámadás, a tágasság tapasztalata fogalmazódott meg bennem. Nincs vége a halállal... Sem egy földi életnek, sem a hétköznapijaink kisebb-nagyobb halálainak. Mert Jézus feltámadt, és új terek nyílnak meg számunkra általa. Ez volt egy mély tapasztalata számomra a közös ünneplésnek. A személyes korlátaim, akár beszűkült saját elképzeléseim mellett a kapcsolódások adta tágasság. A kis térben, kápolnában való ünneplés közben megnyíló terek. Akár egymással a belső tapasztalataink megosztása, a liturgia, amit közösen tettünk széppé, vagy a minket körülvevő természet, a csillagos ég, a távolban a Balaton. A feltámadás öröme, ami túlradó. Az együtt zengett Gloria, majd az Alleluja.

Közösségben ünnepelve vált mégis nagyon személyessé és intimmé ez az ünnep. Jézussal együtt virrasztottunk nagycsütörtökön, nagypénteken Vele jártuk a keresztutat, és egymást is tudva a hátunk mögött borultunk le

.....

A feltámadás öröme,
ami túlradó...
csak rajtunk múlik, hogy
ezt az örömet
tovább tudjuk-e adni.

.....

Őelőtte. Nagyszombaton pedig a gyönyörű napsütésben együtt készültünk a feltámadás liturgiájára.

Minden évben megünnepeljük. Tudom, hogy nagyszombaton a csend után megszólalnak ennek az örömnak a hangjai, mégis tud máshogy hatni, a megújulás tapasztalatát adni. Úgy, hogy idén számomra nagyon valóságos volt a halál, a veszteség fájdalma. Új tapasztalat volt ez számomra, hogy a gyász szomorúsága mellett, azzal együtt megélhető a feltámadás öröme is. Bízhatok abban, hogy akivel már itt a földön beszélgetni nem tudok, nem ölelhetem meg, a feltámadásba vetett hitben mégis összekapcsolódhatok.

Egy hét telt el azóta. Annyi minden történt ezekben a napokban is már, hogy egyrészt mintha nagyon távol lenne ez az óbudavári húsvét. Ugyanakkor egy-egy tapasztalat, pillanat bennem él. Bízom benne, hogy ez így is marad, és vágyom erre. Tudjon a csíra a hétköznapokban tovább növekedni.

A Napot néztük az égen, ami egy nagy korongként lebegett a horizont fölött. A kontinensünk fölé szálló szaharai por miatt szabad szemmel látható jelenségben gyönyörködve készültünk a nagyszombati misére. Az óbudavári naplementék amúgy is gyönyörűek, de ez most különösen nagy ajándék, jel volt számunkra, hiszen ebben a pár napban közösen éltük át az utolsó vacsora ünneptől a feltámadás örömeig vezető eseményeket, miközben az elmélkedéseinkben megjelenő vezérszimbólumunk pont a Nap volt. Jézus, a Nap, akinek feltámadását annyira várjuk minden évben. Idén pedig úgy döntöttünk, hogy ezt a várakozást közösen éljük meg.

Mindannyian más élethelyzetből kiszakadva éreztünk meg csütörtökön az emlékvacsoránkra, ami a korabeli ételekből inspirálódott. Mivel egy ilyen vacsora mindig hosszúra nyúlik, közben volt alkalmunk megismerni, akivel még korábban nem találkoztunk, és felvenni a fonalat a régi barátokkal. Így azt hiszem, az esti misére mindenki elkezdte magát otthon érezni a közösségben is, amiben sok más apró részlet is segített.

Kivételes helyzetben voltunk, mivel ritka, hogy két pap és egy nővér jut egy maroknyi emberre ebben az időszakban, és ez a szertartásokat a megszokott ünnepélyesség mellett nagyon családiassá is tette, ahogy az is, hogy mi magunk is tudtunk kisebb szolgálatokat vállalni. Mindenki számára fontos volt, hogy a saját húsvéti hagyományai itt-ott megjelenjenek a szertartásokban,

hiszen „otthon, a templomban, ahova mi a családdal járnunk szoktunk, mindig így volt”. Ezzel a saját hazai légkörünket is be tudtuk csempészni Óbudavára. Segített a kápolnánk is, ami legtöbbünk számára önmagában is az egyik legismerősebb hely, így a húsvéti díszekkel, szimbólumokkal teli kápolna egy különlegesen jó és meghitt térré vált, ahol jelen tudunk lenni, ahol az ég leér hozzánk. Igyekeztünk a programmal is ezt segíteni, aminek a gerincét a liturgikus események és az ilyenkor megszokott egyházi gyakorlatok adták.

De persze a megszokottat az is nagyon széppé tudja tenni, ha egy kicsit variálunk rajta, ha a keresztút minden állomására valaki külön, saját ötlettel készül, vagy ha a nagyszombati utolsó pillanatos felkészülés helyett már pihenéssel, atya-tanulmánnyal, kirándulással, személyes beszélgetéssel tudjuk tölteni az időt, vagy ha a nagycsütörtöki virrasztást a szentélyben egymást váltva tudjuk egy egész éjszakán keresztül végigimádkozni. Bár nem a családi körben töltöttük a szent három napot, mégis nagyon otthon éreztük magunkat a fentiek miatt. Különösen, amikor a csütörtöki elhurcolás óta nem látott Úr megjelent a szombat esti Nap-szimbólumunkban, majd másnap a feltámadás ünnepén az arcunkon érezhettük újra a ragyogó Nap sugarát, a búcsúzás ellenére nagy öröm járt át bennünket. Most már csak rajtunk múlik, hogy ezt az örömet tovább tudjuk-e adni.

Kettesben – Házasságunk gyümölcsei

Schönstatti család vagyunk, járunk ligás csoportba, családnapokra, érezzük, hogy jó megtartó ereje van a közösségnek, és fontos foglalkozni a házasságunkkal. – Igen ám, de ketten... Család vagyunk így is, vagy “csak” házaspár? Van helyünk a családnapokon, amiken évről évre sokgyermekes családok vesznek részt, és a beszélgetések nagy része a gyermekekről folyik? Gyerekek nélkül van nekünk itt szavunk, hitelesek a megnyilvánulásaink? Egyébként is, sokak szerint élvezzük ki ezt az időt, ameddig nincs gyerek, addig kb. nem is lehet igazi problémánk... Élveznénk mi, de hogyan, ha nem erre az élethelyzetre vágyunk?...

.....
...hasonló élethelyzettel
küzdünk a
mindennapjainkban...
.....

Igen, gyakran elgondolkoztunk, hogy van-e helyünk gyermek nélkül is Schönstattban, éppen ezért nagyon megörültünk, mikor hallottuk, hogy gyermek nélküli pároknak szóló hétvégre kerül sor Óbudaváron. Kíváncsian vártuk, hogy kiderüljön, hogy tudunk mi bekapcsolódni a közösség életébe. A hétvége egy különleges meglepetéssel indult. A résztvevő párok közül az egyiket hatalmas meglepetés érte. Úton Óbudavár felé megcsörrent a telefon, és megérkezett az az évek óta várva várt hívás... van egy születendő kisgyermek, és rájuk gondoltak... örökre fogadhatják. Hatalmas öröm és izgatottság járt át minket is, hiszen tudjuk, mennyire vágytak, vártak már Rá. Csodálatos ajándék a Jóistentől! Ily módon eggyel kevesebben, de már derűvel a szívünkben várakozással tekintettünk a hétvége további programjai elé.

Fantasztikus házaspárok, nagyszerű előadások, mély beszélgetések és őszinte megnyilvánulások jellemezték a hétvégét. Az első reggel – mintegy az előző esti örömhír folytatásaként – az örömről, mint erőforrásról hallhattunk egy előadást. Úgy gondolom nagyon aktuális és mélyen megérintő téma volt ez mindannyiunk számára. Hadd osszak meg pár gondolatot Veletek a hétvégénkkel kapcsolatban a résztvevő párok nevében.

A hétvége felütéseként hallhattuk, hogy a fókusz a kapcsolatunk örömein, a mi duónk erősségein legyen a fájdalmak és gyengeségek helyett. A napi kis örömek közös gyűjtése, közös hobbik, projektek erőt adnak a kapcsolatnak, az elegendő pihenés, alvás pedig megelőzi, hogy a fáradtságtól ingerültek,

fásultak legyünk egymással. Igen, lényegében örülni KELL, különben hosszú távon nem tudunk kitartani. Legyen mindig derűs a szívünk, hiszen ahol öröm van, ott van szeretet; ahol szeretet, ott az Isten, mert Isten a szeretet! Rendben van, de mit tegyünk, hogy kitartsunk és ne veszítsük el az örömmünket? Hogy ismerjük fel életünkben Istent, ha nem érezzük az ő jelenlétét vagy segítségét?

Biztosan mindenki tapasztalt már olyat, hogy ok nélküli öröm gyulladt fel a szívében – ez biztos, hogy a Jóistentől jön! Figyeljünk fel erre, helyezjük az ilyen percekre a hangsúlyt. Ne a feszültségekre koncentráljunk, hanem azokra a pillanatokra, ahol szívünk lánggra gyúl! Bármilyen nehézség van épp az életünkben, mindig van lehetőségünk döntenünk az öröm, az értelmes élet mellett. Gondoljunk csak Olofsson Placid atyára, aki a Gulágon örömolimpiát rendezett a rabok között. Ha ők képesek voltak erre, mennyivel inkább képesnek kell lennünk nekünk is, hogy nap mint nap hálát adjunk életünk legapróbb eseményeiért is; és ezekre felfigyelve észrevehetjük, hogy mennyi mindenben keresztül szeret minket Isten. Az örömmel szemben fellépő örömmirtók (gond, félelem, fáradtság, elégedetlenség, rossz beidegződések, irányítási vágy) ne legyenek erősebbek az örömnél! Tudatosan ismerjük fel ezeket, és tegyük ellenük.

Megerősödünk az előadások által abban is, hogy ketten is családot alkotunk, így a családmozgalom egyenértékű tagjai lehetünk – még ha nem is mindig olyan könnyű ezt megélni. Korábban is hallottunk arról, hogy gyermektelen házaspárként lelki gyümölcsöket teremhetünk, de eddig elég megfoghatatlan volt számunkra, hogy mik lehetnek a mi lelki gyümölcsjeink. Megtanultuk, hogy fontos, hogy keressük hivatásunkat, és igyekezzünk kibontakoztatni azt, hiszen ha felleljük az életünkben, amit az Isten kifejezetten belehelyezett, akkor az ebből fakadó örömnél kitart mindig. Vagyis a személyes és kapcsolati eszmény megtalálása tesz minket istenközelit, magaslati emberré. Ezt nem könnyű megtalálni, hiszen mindannyian egyediek vagyunk, és az egyedit nem lehet egyszerűen definiálni, de életünk és házasságunk célja, hogy ide együtt, egymást segítve eljussunk. Az előadások során világossá vált számunkra, hogy a házasság legna-

gyobb gyümölcse a házastársak között létrejövő lelki egység; célja pedig, hogy egymást segítsük szentté válni.

A hétvégének egy számunkra újszerű gondolata volt, hogy a gyermekre vágyó párok élete hasonlatos a serpákéhoz. Mindig magasan, oxigénhiányban, szervezetüket túlterhelve, mégis észrevétlenül élnek. Segítik akár mások terheit cipelni, és sokszor megjárják a Himalája csúcsát, de sose cikkeznek róluk, hiszen oly' természetes, hogy ilyen az ő életformájuk, senki sem foglalkozik velük. Bár egy serpát sem ismerünk személyesen, ez a hasonlat olyan mellbevágó volt mindannyiunk számára, hogy szívünkben jó barátainkként gondolunk már rájuk, és erőt ad, ha eszünkbe jut, hogy ők ilyen életkörülmények között élnek – örömmel, boldogan, ezt elfogadva.

Az előadáshoz kapcsolódó sok apró feladaton keresztül rádöbbenhattünk, hogy valóban milyen sok apróságnak örülhetünk. Az életünket átszövik az örömteli pillanatok, de ezeket észre kell vennünk, és a mai rohanó világunkban le kell hozzájuk lassítanunk, tudatosan meg kell ezeket élnünk.

A hétvége fantasztikusan telt! A kis létszámnak köszönhetően mindenre és mindenkire volt elég idő. Nagyon jó volt a többi házaspárral beszélgetni, felismerni, hogy hasonló nehézségekkel küzdünk a mindennapjainkban: családi, baráti és istenkapcsolatunkban. Talán nehezen találjuk helyünket és feladatunkat az Egyházban és a közösségünkben is, de ezzel nem vagyunk egyedül, és nem feltétlen bennünk van a hiba. Egymás történeteiből erőt nyertünk, és megerősödünk az elhatározásainkban. Megerősítő volt látni a beszélgetések során, azt is, hogy mindannyiunkban van egy mélyebb lelki egység, amiért igazán hálásak lehetünk a Mennyei Atyának – és ez fontos, hiszen a boldogságunkhoz elengedhetetlen az örömek felfedezése és a hála.

Hálásan köszönjük a hétvége ötletét, megszervezését és lebonyolítását, hogy Schönstatt keretein belül is lehetőségünk volt hozzánk hasonló gyermekre vágyó párokkal együtt lenni, küzdelmeinket, fájdalmainkat egymással megosztani, rengeteget énekelni, és örömeinket észrevenni. Az előadó házaspár csodálatos példát mutat nekünk abban, hogy hogyan kell, hogyan érdemes a keresztek között, Istenbe kapaszkodva hordozni, és egymást erősíteni a hegyre felfelé menet. Hihetetlenül sokat tudtunk a hétvégéből meríteni, és végre úgy érezhettük, hogy jó nekünk Óbudaváron lenni, a schönstatti közösség tagjának lenni, mert van benne helyünk, van benne jövőnk, és nem vagyunk egyedül.

Kápolnaünnep és családi nap Óbudaváron

Idén öt házaspár kötött szeretetszövetséget Óbudaváron. Ezek közül voltunk mi az egyik pár. Nagy várakozással készültünk a Kápolnaünnepre, és főképp a Szűzanyával kötött szeretetszövetségre. A koronavírus óta már volt „háziszentélyünk” egy Szűz Mária képpel. A Szűzanyát gyakran hívtuk segítségül korábban is, még mielőtt megismerkedtünk volna a Schönstatt Családmozgalommal.

Az esküvőnk a máriaremetei Kisboldogasszony Bazilikában volt, s már esküvő előtt is többször imádkoztunk a remetei Szűzanyánál. Az otthonkeresésünkben is benne volt a keze, Szent Józseffel együtt, az biztos. Nagyon remek utcában találtuk meg mostani otthonunkat. Amikor korábban olvastuk, hogy mi a feltétele a szövetségkötésnek, akkor azt fogalmazzuk meg, de jó, hogy van ilyen lehetőség, mi már évek óta valami hasonlót próbálunk élni, csak eddig nem adtunk „hivatalos” formát neki.

Törekedtünk arra, hogy közösen készüljünk már otthon a Kápolnaünnepre: a gyerekek a rajz pályázathoz készítettek lelkesen rajzokat, s a sütiversenyben részt vettünk. A gyerekeink nagyon élvezték a játékos feladatokat, a vattacukrot, a sütiversenyt, a focizást..., újdonsült barátokra is szert tettek! Jó volt régi-új kedves ismerősökkel találkozni, ez mindig megerősítő, hogy milyen jó helyen van az ember.

.....
...szövetségkötéssel ez
a jelen is, és a jövő is!
.....

A szentmise előtt, délután Gertrud Mária Erhardt nővérrel való kis beszélgetésben megismerkedhettünk a többi szövetséget kötő házaspárral, és meghallgathattuk, illetve elmondhattuk, hogy kinek miért fontos a Szűzanya, s a Vele való szorosabb kapcsolat. Még otthon, izgalmas páros program volt, amikor a saját kis „szövetségkötő imánkat” közösen megfogalmaztuk. A szentmisén csendben az oltárnál elmondtuk és odatettük mi is a kis imánkat a Szűzanyánknak! Nagyon szép élményt adott ez a tartalmas nap. De ez nemcsak egy múltbeli esemény marad, hanem a szövetségkötéssel ez a jelen is, és a jövő is! Köszönjük a szervezést!

„A nevelés az élet szolgálata”

Örömmel adjuk hírül, hogy új kapu nyílt az Organikus Pedagógia számára! Idén ősszel Nyíregyházán indul képzés a Szent Atanáz Görögkatolikus Hit-tudományi Főiskolán. A különleges helyszín szinte tálcán kínálja az ország keleti felén élőknek a lehetőséget, hogy szakmai indíttatásból részt vegyenek egy remek továbbképzésen, vagy akár hosszabb schönstatti lelkigyakorlatnak fölfogva a képzést, közelebb kerüljenek Kentenich atya gondolkodásmódjához. Jelentkezési határidő: 2024. július 15. Jelentkezés és részletek a főiskola honlapján.

Éljetek hát vele bátran, gyertek! Apostolkodjatok: hívjatok másokat is! Meglátjátok: megéri!

Úton a Szűzanyával, a Szűzanyához

Nem tudom, van-e olyan család, ahol ne aggódnánk valami miatt. Akár a gyermekeink, akár a társunk, a kapcsolatunk, vagy éppen a megélhetésünk miatt. És ha nem is aggódunk, akkor is van mit ápolni, és bőven van előtünk fejlődési lehetőség is. Talán nincs senki az olvasók között, aki ne hallotta volna, hogy „válságban a házasságok, családok...”

Ezért is tetszett meg nekünk az az ötlet, hogy részt vegyünk egy, a családokért, családunkért végezhető zárandoklaton. Bár a zárandoklat, mint fogalom, távol állt tőlünk, mégis kíváncsian vártuk már. Hiszen egy schönstatti család szervezte/szervezi ezeket az alkalmakat, amik a schönstatti Szűzanyánkhoz szeretnének minket közelebb vinni. Persze, nekünk is voltak/vannak szándékaink, amihez kegyelmet szeretnénk esdeni: például szüleink egészsége, és gyermekeinknek megfelelő házastárs.

Minap jegyzetfüzetemben lapozva, szemembe ötlött az egyik óbudavári hétvégén olvasott atyatanulmány egy kijegyzetelt mondata: „Óriási mesterműnek számít egymás mellett kiállni és együtt menni ...” Ha arra gondolok, hogy a nagyvárosnyi templomnál ebben a hónapban is vár egy házaspár, hogy társra leljen az óbudavári zárandoklathoz, a nagyobb távolság ellenére is könnyebben győzzük le az odavezető utat. Hiszen idén még a jelmondatunk is erre ösztönöz: „Egymásba írt szívek”. Hordozzuk egymást: egy-egy imában, egy-egy órában, egy-egy úton, vagy ahogy ezt tesszük házasként egy életen át.

Nehéz elindulni, korán kelni, hogy az indulásra megérkezzünk, de azt már sokszor megtapasztaltuk, hogy ha sikerül önmagunkat (lustaságunkat) legyőzni, annak mindig van gyümölcse. Így kezdtünk neki már két alkalommal is az útnak. Fura dolog egy faluban, akár csak néhány utcáján, énekelve, egy Szűzanya képet kézben tartva járni. Nagy kihívás. Eléggé kikerül általa az ember a megszokott komfortzónájából. Viszont, ahogy schönstattiként megszoktuk, semmi sem kötelező. Pont ezért nehéz a hívásnak ellenállni. Igaz, nagyon nem is akarunk.

Minden hónap második szombatján indul egy kis csoport, imádkozva, a schönstatti Szűzanyát kísérve Óbudavárra, a szentélybe. Imádkozás, elmélke-

.....

Óriási mesterműnek számít egymás mellett kiállni és együtt menni.

.....

dés és beszélgetések. Családias légkör, ahogy az a családnapokon megszokott. Szabadság, keretek között. Adott a lehetőség szereteteinkért, családunkért imádkozni, róluk és Istenről gondolkodni; megosztani és befogadni mások tapasztalatait. Van lehetőség az úton csendre és beszélgetésre is. Pihenésre és elfáradásra. Nehéz leírni az út és a megérkezés perceit, az elidőzés szépségét a kápolnában. Itt Anyánkkal vagyunk, felajánljuk a zarándoklat fáradságait, és odatehetjük minden nehézségünket, minden fájdalmunkat a kezébe, és ténylegesen a korszóba is. Elcsendesedik a szív, enyhül a fájdalom, oldódik a nehézség, könnyebbül a kereszt, esetenként teljesül a kívánság. Háromszor Csodálatos Anyánk Ő, és semmilyen ajándékot nem hagy viszonzatlanul. Megérezhetjük, ahogy bátorít minket: Ne félj! Veled vagyok! Remélj!

Anyánk mindig vár minket, akár nehézségekkel küzdünk, akár örülünk, akár szeretetünket akarjuk kifejezni. Vannak, akik már sokszor megtették ezt az imádságos utat. Mi kétszer keltünk útra így, hogy odazarándokoljunk Hozzá, hogy meríthessünk kegyelmi forrásából. Olyan élmény, amit kár lett volna kihagyni az életünkből, és biztos, hogy sort kerítünk még néhány újabb alkalomra, hiszen a mindennapok forgatagából jó néha kikapcsolódnunk, elcsendesedni, egymásra és a Szűzanyára figyelni.

Az út részleteiről, időpontokról, regisztrációról további információ a zarandoklat@schoenstatt.hu e-mail-címen kapható.

Egymásba írt szívek ünnepe

2024. 07. 06.

Óbudavár

MIT ÜNNEPLÜNK?

- Kápolnánk nevét és küldetését:
EGYMÁSBA ÍRT SZÍVEK SZENTÉLYE
- Új szállásépületünk átadását.

MIRE EMLÉKEZÜNK?

- Kápolnánk alapkövetételének 20. évfordulójára.
  - Ozsvári Csaba halálának 15. évfordulójára.
-

PROGRAM

- 9.30 Gyülekező
- 10.00 Találkozunk a Mária-kertben!
- Gertrud-Maria nővér köszöntője
- 10.30 dr. Thorday Attila atya emlékezik
Ozsvári Csabára
- 11.00 Ünnepi szentmise: főcelebráns
dr. Udvardy György veszprémi érsek atya
- 12.30 Ebéd (aki meleg ebédet kér, itt regisztráljon:
<http://db.schoenstatt.hu/jelentkezes/nyarunnep>)
- 13.30 Tematikus séták és kiselőadások 20 percben
- Gyermekfoglalkoztatás a kultúrház udvarán
- 16.00 Záróimádság

Mit rejt az útipoggyásznak?

„Amikor felszállunk a HÁZASSÁG nevű vonatra, szemünkbe ötlük társunk méretes utazótáskája, benne lapul a gazdag hozomány. Vajon mi lehet benne? Ő készségesen kinyitja a táskát, és csupa szép holmi tárul elénk ... De előbb-utóbb kevésbé szép tárgyak is előkerülnek a táska mélyebb rétegeiből, amikre nem számítottunk ... Aztán rájövünk, hogy az útitáska, ami eleinte helykönnyűnek tűnt, kifejezetten nehéz, mintha kövek lennének benne ... van közte apró, alig észrevehető kavics, és akad egészen nagy, amelyik már szinte belekövesedett a táskába.”

Mindennapos tapasztalatunk, hogy **megterhelten érkezünk a házasságba, legalább egyikünk, de többnyire mindketten.** Ráadásul sokszor nem is vagyunk tudatában, hogy a lelkünk mélyén mekkora köveket, mekkora terheket cipelünk.

Mik ezek a terhek? A traumák terhe, a hiányok terhe (üres szeretet-tartály) és az elfojtott harag, az igazán le nem tett bűnök terhe... mindannyian gyógyulásra szorulunk!!! Milyen lépésekben szabadulhatunk meg tőlük?

Lelki gyógyulással foglalkozó könyvek szerint az alábbi lépések nélkülözhetetlenek:

Katolikus szentségi házasságban, Isten által megáldott, transzcendens kapcsolatban élünk. És ez hatalmas lehetőségeket ad a kezünkbe.

Hálaadás (Ter 2,7; Iz 43,1–4; Jn 3,16) – rájövünk, hogy Isten által én is és a társam is **értékesek vagyunk**, személy szerint megváltottak vagyunk, és így elkezdjük magunkat **Isten szemével** látni, és hálat adni.

Mit tehetünk mint házaspár? Együtt felidézük közös, szép emlékeinket, és megköszönjük azokat. Aztán Istentől kapott ajándékainkra gondolunk, és ezekért is hálat adunk. Írhatunk levelet a másikat, megköszönve Őt, emlékeinket, ajándékainkat. Nagyon szép lehet egy közös hálaíma írása („a házaspár imája”) egymásért, kiválasztottságunkért, közös küldetésünkért; ez egy közös pont lehet, amihez ínséges időkben visszanyúlhatunk.

Mit tudok tenni én a házastársamért?

Jézus meghalt és feltámadt érte, és nekem adta mint az örök életem felé vezető út nagy ajándékát, „üdvösségem eszközét”. Mindezt naponta tudatosítom, és nap mint nap hálát adok érte.

Őszinteség (Ter 8,21; Mk 7,21–22; Róm 7,15;21) – Isten szemével látjuk magunkat és bevalljuk, hogy **bűnösök, sebzettek, rászorulók** vagyunk.

Mit tehetünk mint házaspár? Együtt újra és újra felfedezzük szeretetnyelvünket. Az is nagyon fontos, hogy késznek kell lennünk felismerni és beismerni fájó pontjainkat. Ahogy Tilmann atya szokta mondogatni: „Házastársam által szól az Isten.” „A szeretet fájhat.”

Mit tudok tenni én a házastársamért?

Imádkozom tisztánlátásért és önmagamhoz való őszinteségért, beismerem hiányaimat, társam ellen elkövetett bűneimet, mulasztásaimat, Isten iránti haragomat. Szükség esetén egy külső objektív szemlélőt, lelkivezetőt, hiteles ismerőt kérdezek, akitől az igazság is könnyebben elfogadható. És mindennap imádkozom a házastársamért.

Megbocsátás (Iz 43,25; Mt 18, 21–35; Lk 23,39–43) – kicsik és bűnösök vagyunk, de ha Isten szó szerint **mindent megbocsát**, akkor nekem is meg **kell** bocsátanom, és nekem is bocsánatot **kell** kérnem.

Mit tehetünk mint házaspár? Apró megbántások esetére kereshetünk egy apró megbocsátó gesztust, szót, mozdulatot, ami azonnali bocsánatkérés és megbocsátás is egyben. Mélyebb fájdalmaink, bűneink kapcsán ez kevés. Itt a megbocsátás és bocsánatkérés folyamata nehezebb, hosszabb. Sokat segíthet egy közös szentségimádás, gyónásra történő tapintatos közös készülés, majd közös szentgyónás. Időnként (például a „kötelező” heti egy órás beszélgetés során) egy-egy komolyabb, súlyosabb megbántást, sértést, fájdalmat együtt átimádkozunk, imádkozva átbeszélünk, és egymástól bocsánatot kérünk és megbocsátunk.

Mit tudok tenni én a házastársamért?

Beszélgetek róla Istennel, a szentségi Jézussal. Áldom őt, akkor is, ha haragszom rá, ha mélyen megbántott. Bocsánatot kérek tőle, és bocsánatot adok neki a magam és mások nevében is.

Bizalom (Zsolt 55,23; Péld 3,5–6; Iz 40,28–29) – Ha megbocsátotunk és bocsánatot nyertünk, akkor gyógyulunk, és csak akkor tudunk szívből bízni. Isten nemcsak kéri, de el is várja, hogy bízzunk Benne és csak Benne bízzunk.

Mit tehetünk mint házaspár? Szentírási igék és közös életünk tapasztalatai és élményei alapján házastársi imában tudatosítjuk Isten ígéreteit és ajándékait. És így együtt kimondjuk a bizalom szavait, és Istennek adjuk terheinket, bűneinket (és ott is hagyjuk).

Mit tudok tenni én a házastársamért? Felidézem egy korábbi jelmondatunkat: „Hiszek a benned lévő jóban”. És naponta kérem a Szentlelket, hogy ez a mondat minden negatív élményt, pillanatnyi érzést felülírjon.

Ezek az egymásra épülő lépések Isten kegyelme nélkül természetesen nem fognak menni, de mi is kellünk hozzá; mindegyik lépés egy-egy **tudatos, akarati aktus** során születik meg, és **gyakorlás** által tökéletesedik. Nekünk, schönstattiaknak extra segítségünk is vannak: az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus, a szentségek, Mária közbenjárása és szövetsége.

A tisztelet útja

.....
...a Szűzanya most
is velünk volt és
átsegített bennünket
a nehézségeken.
.....

Tilmann atyától tudjuk, hogy a házasság munka. Hát még akkor, ha a házastársaknak olyan témában kell előadniuk, mint a tisztelet. Az első délután egy előadást hallgatunk meg, ahol már érzékelnünk lehetett, hogy a téma mélyen érint bennünket. A finom vacsora utáni beszélgetésben megosztottuk egymással, hol tapasztaltuk meg a Jóistent életünkben. A gyerekek fektetése után még egy kis kötetlen beszélgetésre is maradt idő.

Másnap aztán szépen egymás után jöttek a jobbnál jobb előadások. A téma mindenkinél a tisztelet volt, csak más és más célcsoport volt meghatározva. Azt addig is tudtuk, hogy házasságunkban sokszor nehéz pillanatokot éltünk át a tisztelettel kapcsolatosan. Arra azonban nem számítottunk, hogy a 10-20 évvel ezelőtti események ilyen intenzíven törnek elő belőlünk. A szünetben még az is felvetődött, hogy mi nem is mondjuk el az előadásunkat. Szerencsére a Szűzanya most is velünk volt és átsegített bennünket a nehézségeken. Így aztán mire mi következünk, könnyes szemünk már megszáradt, a lelkünk kicsit megnyugodott, és elő tudtuk adni gondolatainkat a többieknek. Nagyon meghatározó volt a többi család együttérző, támogató hozzáállása. Valaki meg is jegyezte, hogy így a nagyhéthez közeledve a hétvégén felért egy lelki gyakorlat. Újra bebizonyosodott számunkra, hogy a Jóisten a legjobb helyre küldött minket: egy egyszerű csapatba! Tudtunk együtt nevetni, sírni, örülni egymásnak és imában hordozni egymást nehézségeit.

Élesztő Celdömölkön

Nagyon nehéz lenne egy-két dolgot kiemelni a hétből, mert annyira sok értékes és csodálatos élménnyel ajándékoztak meg a helyiekkel való beszélgetések, találkozások. A gyerekek arcáról sugárzó mosolyt, az idősek szemében feltűnő könnyeket, a felnőttek tekintetében újra meglátott reményt nem cserélném el semmire. Az ezen a héten megtapasztalt dolgok közül semmit nem cserélnék el. Igazán nagy öröm volt látni és tapasztalni a celdömölkiek vendégszeretétét és aktivitását is.

Számomra a legnagyobb ajándék és öröm azonban mégis az volt, hogy 19 srác, akiknek egy része ez előtt a hét előtt nem is ismerte egymást, mennyire egységesen és Istenért égő szívvel tudott tanúságot tenni Isten szeretetéről, a közösség erejéről, és magáról Jézusról, aki miatt okunk van az örömről. És ezt pusztán azért, mert ugyanaz az istenük, ugyanaz lobogtatja bennük a lángot. Ez valami kőkemény tapasztalat nekem. Iszonyatosan büszke vagyok mindenkire, és hatalmas hála van bennem azért, hogy ezzel a csapattal mehettünk Isten celdömölki szőlőjébe munkálkodni. Biztosan állíthatom, hogy azt az egy bárányt, akiért Jézus küldött, megtaláltuk, és útközben még sikerült megszólítani „pár” másikat is. 😊

Élesztő, Veled növekszünk!

A piaci térmisszió alatt háttérimát vállaltam. Az első órát takarítással és rózsafüzérezéssel töltöttem. Ezután a kápolnában imádkoztam. Gyorsan eltelt az idő, de igen feltöltő volt. Arra gondoltam, hogy még a program végére ki tudok érni. Azonban a mosdó előtt találkoztam Ági nénivel. Elkezdtünk beszélgetni az Élesztő kapcsán. Aztán Ági néni megemlítette, hogy 13 évvel ezelőtt tért meg. Én megkérdeztem, hogy elmesélné-e

a történetét. Leültünk, és oly részletesen megosztotta velem az ő életét, oly gyönyörű volt, hogy rám bízta magát, és semmit nem szégyellve, amije volt, nekem adta. Én igen meghatva hallgattam, amint Jézusról és a csodáiról mesél. Aztán megjött az „Élesztő”s csapat, és a beszélgetés véget ért.

Ági néni később megkeresett, hogy meséljek én is magamról. A második beszélgetés alkalmával én beszéltem, és osztottam meg, hogy Jézus hogyan formálta át életemet.

Sok szervezés után mégis nagy káoszt láttam a „családi nap” kezdetén. Hogy lesznek a csapatok, hogy kezdjük el, érthető lesz e a koncepció...?

.....
Istenért égő szívvel
tudott tanúságot tenni
Isten szeretetéről.
.....

Sokan késve csatlakoztak, s ez is bonyolította a rendszert. Azonban Isten békével árasztotta el szívemet. Minden kis nehézséget jókedvűen megoldottunk. Végül nem teljesen úgy telt a délután, ahogy elterveztem, de amit láttam az arcokon, az felülírta az elképzeléseimet. Mindenki jókedvűen, boldogan játszott, a gyerekek és felnőttek egyaránt élvezték a feladatokat. Nem volt olyan probléma, ami nem oldódott volna meg. Nagy öröm volt látni, hogy Isten gondviselése, irányítása mily nagyon közrejátszott a program közben.

Az esti imán pedig megtelt az étkező, s talán olyanok is betértek, akiktől távol állt a hit, és egy apró benyomást kaphattak arról, mily csodálatos egy keresztény közösség. A Miatyánkot közösen, kézen fogva imádkozva hatalmas egységérzés töltött el. Hálás szívvel, széles mosollyal tértek haza a családok.

Utcai beszélgetéseink során is sok apró élményben volt részünk: Vilmosné a rákos fiáról és reményvesztettségéről mesélt. Mi énekeltünk neki egy ároni áldást. Elérzékenyülve váltunk el egymástól.

Erzsi néni, aki katolikus hitét 18 éves kora óta nem gyakorolja, megkínált kávéval, István bácsi félórán keresztül beszélt és beszélt, mi csak hallgattuk. Ritkán esik meg velem, hogy valaki kíváncsi rá és meghallgatja, ezért nyílt meg ennyire.

Alsós lányhétvége

Március elején 24 kislány és 6 vezető töltött együtt egy jókedvű hétvégét Óbudaváron. Beszámolónkban a kislányok aratásából osztunk meg gondolatokat:

„Minden meglepetés rossz volt, minden más jó!” (Ti. a kislányok „Mit fogunk most csinálni?” kérdéseire a válasz rendszerint: „Meglepetés!”)

„Jó volt, hogy minden nap korán keltünk, és hogy ti későn!” De azért: „Jó volt a csendespihenő!” (Ti. a vezetők 7-ig is aludtak, míg a lányok többen már 6 előtt ébren voltak...) „Jó volt, hogy kis szíveket készítettünk agyagból!” (Az Egymásba Írt Szívek Szentélye és a lánymozgalom jelmondata kapcsán.) Jó volt a sok éneklés is, amivel még a konyhás nénit is külön megörvendeztettük, örömkönyveket csalva a szemébe.

A hétvége szervezése olyan jól sikerült, hogy mindhárom napra jutott egy-egy vezetői szülinap. Mi más lett volna tehát a szombat esti program, ha nem szülinapi buli?! A kislányok készítették a dekorációt, a szülinaposok feladatait, és persze a torta sem maradhatott el. Az aratásban külön kiemelték, hogy jó volt az almahalászat, vagyis amikor a három szülinaposnak egy tál vízből csak a szája segítségével kellett, hogy kihalásszon egy-egy almát (erről külön kérésre nem közlünk fotót...).

Ha azonban a vezetők elbíznák magukat, hogy milyen remek programokkal készültek, figyelmeztető jelzéseként több lány kedvenc eseményként a spontán kecskenézést emelte ki. Ennek fényében reméljük, jövőre is sok kislány jön majd el, és hogy akkor is lesznek még Óbudaváron kecskék!

Osztrák fiúk a KH-n

Aki március 15-én este a KH-n járt, érdekes látvány fogadta: egy apró, alig kilencfős osztrák „sereg”, élükön egy schönstatt-atyával érkezett. A Monarchia újraegyesítésének lázá-

a kezünkben megvitatni a táborszervezés szépségeit és nehézségeit, a ránk bízott Mozgalmakra váró kihívásokat, különböző közös programok lehetőségeit. A „szájszíning”-turizmust kiegészítve egy különlegesebb látogatásra is sikerült invitálnunk az osztrák fiúmozgalom megjelent tagjait: a Pető Intézetben röviden betekintheztek a mozgáskorlátozott tanulók oktatásába.

.....
...megvitatni a ránk bízott
Mozgalmakra váró kihívásokat.
.....

A Gellért-hegy megmászása sem maradhatott ki, ahogy a termálvízbe mártózás és a „KHertben” rakott tűz sem. Szép élményt nyújtottak a közös szentmisék szombaton és vasárnap: nem tudtam eddig, hogy az Eszközdal eléneklésére váltott nyelven is sor kerülhet.

ban egy vidám hérvégét töltöttünk együtt Budapesten, amibe a városnézés mellé persze más programokat is szőttünk. Jutott idő egy-egy sörrel

Hálásan köszönjük a Szűzanyának, hogy ez a majdnem két éve felvetődött, a múlt nyáron Lisszabonban formát öltött program meg tudott valósulni. Hálásak vagyunk a „KHázért”, azért, hogy otthonná tudott válni osztrák „sógoraink” számára is.

Örömmenet

Húsvét utáni csütörtökön nagy örömmel tehattunk ismét tanúságot arról, hogy Krisztus él, és megváltott minket. Budapesti katolikus közösségekkel közös imádságos buzdításra gyűltünk össze április 4-én az Egyetemi Templomban, majd énekszóval és imával kísért menetben hirdettük a feltámadt Krisztus örömét a főváros utcáin.

Az örömmenet közben érintettük a Kálvin, a Fővám és a Gellért

teret, s mindenhol rövid, személyes tanúságtételekből merítettünk erőt, miközben megajándékoztuk a szembejövőket.

Utunk végén a Móricz Zsigmond körtéren közös imával és áldással zártuk a feltámadási örömmenélést, majd egyszerű agapéra és kötetlen beszélgetésre hívtuk a hozzánk csatlakozókat.

Hisszük, hogy ezáltal magot vethettünk az emberek szívébe, s hogy ki tudtuk fejezni nyitottságunkat és örömmünket. Megvallottuk, hogy nehézségeink ellenére van reményünk, s hogy szeretettel fordulunk egymás és az ismeretlen emberek felé is.

Feltámadt Krisztus!

Élménybeszámoló a KIT-ről

Április első hétvégéjén vehettünk részt a középiskolás ifjúsági találkozón.

Péntek este érkeztünk meg Óbudavárra, ahol sok mosolygós arc fogadott. Örömmel mutatkoztam be a számomra még ismeretlen embereknek, és boldogan köszöntöttem az ismerősöket. Sokakkal szinte azonnal megtaláltam a közös hangot és sejtettem, hogy jó hangulatban fog eltelni a hétvége.

Az este folyamán bemutatkozó beszélgetésen voltunk, majd elindultunk egy sétára, amelyben Istennel és önmagunkkal kapcsolatos témákat vitathattunk meg párokban. Ez is nagyon jó lehetőséget nyújtott egymás megismerésére. A napot a kápolnában fejeztük be szentségimádással.

Szombat reggel egy tornával a hátunk mögött és egy finom reggelivel a hasunkban kezdtük meg az aznapi programot. Lementünk a mosóhoz,

ahol közelebb kerülhettünk a hétvége témájához és jelmondatához, ami így hangzott: „Veled vagyok!” Itt egy erdei ösvény mentén táblák voltak kihelyezve, melyek segítségével végigjártunk egy elmélkedős utat. Ennek a tematikája szintén a mottóhoz fűződött: önismeretről és Istenkapcsolatunkról elméltünk. A délután folyamán megosztottuk egymással gondolatainkat, melyek felmerültek bennünk az út során. Aztán egy imádság írásához gyűjtöttünk ötleteket, ami a kápolnaünnepre készült. Ezt követte egy métázás, majd felmentünk az ünnepi szentmisére. Ennek keretében elhangzott az ima is. Az este folyamán ismét lementünk a mosóhoz, ahol ezúttal teáztunk és társasoztunk. A játék befejeztével tácolni kezdtünk. A mulatság után táborút köré telepedtünk, ahol Péter atya gitározott, mi pedig énekeltünk, beszélgettünk, jókedvűen zártuk a napot.

...énekeltünk,
beszélgettünk,
jókedvűen
zártuk a napot.

A vasárnap délelőtti reggelit követően írtunk egymásnak leveleket, melyeket később mindenki megkapott egy borítékban. A hétvége befejezésül bementünk a kápolnába, ahol énekes dicsőítésen vettünk részt, majd megtartottuk az aratást, aminek keretében nagyon sok hálaadás született.

Sok beszélgetés, közös gondolkozás, nevetés, mulatás, imádság, játék, zenélés és éneklés jó élményével gazdagodva térhettünk haza otthonunkba.

Én személy szerint nagyon jól éreztem magam a hétvégén. Jó közösség gyűlt össze Óbudaváron, és nagyon örültem, hogy sok új emberrel ismerkedtem meg, akikkel együtt éltük át ezeket az élményeket, és akikkel azóta is szívesen találkozom, szívesen tartom a kapcsolatot.

Impresszum

Az őszi Oázis címe: **Semmit Nélküled, semmit Nélkülünk**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **augusztus 1.**

OÁZIS 2024. tavasz, XXXIV. évf. 2. (104.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

oasis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oasis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Albert Ágoston, Bandár Márton, Czigányik Lídia, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, dr Kránicz Rita, Edöcsény Levente és Márta, Geiger AndrisReni, Guld Péter, Gyenese Balázs és Csilla, Karáth Péter, Koncz Nóra, Kovács Filoména, Kovács Balázs és Orsolya, Kovács Norbert és Kovács-Szamosszegi Valéria, Lakatos-Sigmund család, Ági és Szabi, Limbay Bence és Kinga, Megyimórecz Ildikó, Mészáros Zoltán és Klaudia, Mlinkóné Gál Luca, Oszoli Dénes és Márti, Oszvári Imri, Pap Csaba és Klári, Presits Janka, Rábai Györgyi, Selymes Anita, Szabó Bálint és Anna, Szabó Jakab, Szabó Jónás, Szelestei Rita, Török Péter és Orsi, Tuboly András, Uzsalyné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Werner András és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com, schoenstatt.hu, Stagl Ákos és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képválogatás, borítószerkesztés: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Oszvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft. Az újság megrendelhető az oasis@schoenstatt.hu e-mail-címen. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet!

Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

„Örök szeretettel szeretett az Isten,
felemelte arcomat a földről
és a szívéhez vonzott.”

OZSVÁRI CSABA

1963 - 2009

ÖTVÖSMŰVÉSZ KIÁLLÍTÁSA

*Megtekinthető 2024. augusztus 31-ig,
hétfőtől szombatikig 9-16 óráig*

SÁROSPATAKI RÓMAI KATOLIKUS
EGYHÁZI GYŰJTEMÉNY

3950 Sárospatak, Szent Erzsébet út 13.

+36 47 314 107 | +36 30 791 2163 | info@rkegy.hu

A következő szám:

Semmit Nélküled, Semmit Nélkülünk

Semmit Nélküled Semmit Nélkülünk

